Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (osmého rozšířeného senátu)

28. listopadu 2019 *

„Hospodářská a měnová unie – Bankovní unie – Jednotný mechanismus pro řešení krize úvěrových institucí a některých investičních podniků – Jednotný fond pro řešení krizí – Rozhodnutí Jednotného výboru o příspěvcích předem na rok 2016 – Žaloba na neplatnost – Bezprostřední a osobní dotčení – Přípustnost – Podstatné formální náležitosti – Autentizace rozhodnutí – Postup pro přijetí rozhodnutí – Povinnost uvést odůvodnění – Omezení časových účinků rozsudku“

Ve spojených věcech T-377/16, T-645/16 a T-809/16,

Hypo Vorarlberg Bank AG, dříve Vorarlberger Landes- und Hypothekenbank AG, se sídlem v Bregenzu (Rakousko), zastoupená G. Eisenbergerem a A. Brenneisem, advokáty,

žalobkyně,

podporovaná

Italskou republikou, zastoupenou G. Palmieri, jako zmocněnkyní,

vedlejší účastnicí ve věci T-645/16,

proti

Jednotnému výboru pro řešení krizí (SRB), zastoupenému B. Meyringem, S. Schelem, T. Klupschem a S. Ianc, advokáty,

žalovanému,

jejímž předmětem je návrh na základě článku 263 SFEU znějící na zrušení rozhodnutí Jednotného výboru přijatého na výkonném zasedání dne 15. dubna 2016 a týkajícího se příspěvků předem na rok 2016 do Jednotného fondu pro řešení krizí (SRB/ES/SRF/2016/06) a dále na zrušení rozhodnutí Jednotného výboru přijatého na výkonném zasedání dne 20. května 2016 a týkajícího se úpravy příspěvků předem na rok 2016 do Jednotného fondu pro řešení krizí, doplňujícího rozhodnutí Jednotného výboru přijatého na výkonném zasedání dne 15. dubna 2016 a týkajícího se příspěvků předem na rok 2016 do Jednotného fondu pro řešení krizí (SRB/ES/SRF/2016/13), v rozsahu, v němž se týkají žalobkyně,

TRIBUNÁL (osmý rozšířený senát),

ve složení A. M. Collins, předseda, M. Kančeva, R. Barents, J. Passer (zpravodaj) a G. De Baere, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: N. Schall, radová,

* Jednací jazyk: němčina.

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 13. února 2019,

vydává tento

Rozsudek

Právní rámec

1 Projednávané věci spadají do rámce druhého pilíře bankovní unie týkajícího se jednotného mechanismu pro řešení problémů zavedeného nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 806/2014 ze dne 15. července 2014, kterým se stanoví jednotná pravidla a jednotný postup pro řešení krize úvěrových institucí a některých investičních podniků v rámci jednotného mechanismu pro řešení problémů a Jednotného fondu pro řešení krizí a mění nařízení (EU) č. 1093/2010 (Úř. věst. 2014, L 225, s. 1). Jednotný mechanismus pro řešení krizí byl zaveden s cílem zintenzivnit integraci rámce pro řešení krize v členských státech eurozóny a členských státech, které nejsou součástí eurozóny a rozhodly se účastnit mechanismu jednotného dohledu (dále jen „zúčastněné členské státy“).

2 Tyto věci se konkrétně týkají Jednotného fondu pro řešení krizí zřízeného článkem 67 odst. 1 nařízení č. 806/2014. Jednotný fond pro řešení krizí je financován z příspěvků institucí vybíraných na vnitrostátní úrovni zejména formou příspěvků předem v souladu s čl. 67 odst. 4 téhož nařízení. Podle čl. 3 odst. 1 bodu 13 uvedeného nařízení se pojmem „instituce“ rozumí úvěrová instituce nebo investiční podnik podléhající dohledu na konsolidovaném základě v souladu s čl. 2 písm. c) téhož nařízení. Příspěvky se převádějí na úroveň Evropské unie v souladu s mezivládní dohodou o převádění a sdílení příspěvků do Jednotného fondu pro řešení krizí podepsanou v Bruselu dne 21. května 2014 (dále jen „mezivládní dohoda“).

3 Článek 70 nařízení č. 806/2014, nadepsaný „Příspěvky předem“, stanoví:

„1. Jednotlivé příspěvky každé instituce se získávají alespoň jednou ročně a vypočítají se jako úměrný podíl celkové hodnoty jejích závazků (bez započtení kapitálu) po odečtení pojištěných vkladů na úhrnných závazcích (bez započtení kapitálu) všech institucí povolených na území všech zúčastněných členských států po odečtení pojištěných vkladů.

2. Výbor každoročně, po konzultaci s ECB nebo s vnitrostátním příslušným orgánem a v úzké spolupráci s vnitrostátními orgány příslušnými k řešení krize, vypočte jednotlivé příspěvky, aby zajistil, že příspěvky, které mají uhradit všechny instituce povolené na území všech zúčastněných členských států, nepřekročí 12,5 % cílové úrovně.

Každoroční výpočet příspěvků jednotlivých institucí je založen na:

a) paušálním příspěvku, který je úměrný podílu celkové hodnoty závazků instituce (bez započtení kapitálu) po odečtení pojištěných vkladů na úhrnných závazcích (bez započtení kapitálu) všech institucí povolených na území zúčastněných členských států po odečtení pojištěných vkladů; a

b) příspěvku upraveném v poměru k rizikovému profilu, který vychází z kritérií stanovených v čl. 103 odst. 7 směrnice 2014/59/EU, se zřetelem k zásadě proporcionality a aniž by došlo k narušení mezi strukturami bankovního sektoru členských států.

Poměr mezi paušálním příspěvkem a příspěvkem upraveným v poměru k rizikovému profilu musí zohlednit vyvážené rozložení příspěvků mezi různé typy bank.

V každém případě nesmí úhrnná výše jednotlivých příspěvků od všech institucí povolených na území všech zúčastněných členských států, vypočtená podle druhého pododstavce písm. a) a b), překročit ročně 12,5 % cílové úrovně.

[…]

6. Použijí se akty v přenesené pravomoci, které upřesňují pojem příspěvků upravených v poměru k rizikovému profilu institucí, přijaté Komisí podle čl. 103 odst. 7 směrnice 2014/59/EU.

7. Rada na návrh Komise přijme v rámci aktů v přenesené pravomoci uvedených v odstavci 6 prováděcí akty, jimiž se stanoví podmínky uplatňování odstavců 1, 2 a 3, zejména v souvislosti s:

a) používáním metodiky pro výpočet jednotlivých příspěvků;

b) praktickými pravidly pro to, jak se institucím přidělují rizikové faktory uvedené v aktu v přenesené pravomoci.“

4 Pokud jde o ony příspěvky předem, nařízení č. 806/2014 bylo doplněno prováděcím nařízením Rady (EU) 2015/81 ze dne 19. prosince 2014, kterým se stanoví jednotné podmínky uplatňování nařízení č. 806/2014, pokud jde o příspěvky předem do Jednotného fondu pro řešení krizí (Úř. věst. 2015, L 15, s. 1).

5 Nařízení č. 806/2014 a prováděcí nařízení 2015/81 dále odkazují na některá ustanovení obsažená ve dvou dalších aktech:

– jednak ve směrnici Evropského parlamentu a Rady 2014/59/EU ze dne 15. května 2014, kterou se stanoví rámec pro ozdravné postupy a řešení krize úvěrových institucí a investičních podniků a kterou se mění směrnice Rady 82/891/EHS, směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/24/ES, 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2007/36/ES, 2011/35/EU, 2012/30/EU a 2013/36/EU a nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1093/2010 a (EU) č. 648/2012 (Úř. věst. 2014, L 173, s. 190);

– a jednak v nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) 2015/63 ze dne 21. října 2014, kterým se doplňuje směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/59/EU, pokud jde o příspěvky předem do mechanismů financování k řešení krizí Úř. věst. 2015, L 11, s. 44).

6 Jednotný výbor pro řešení krizí (dále jen „Jednotný výbor“) byl zřízen jako agentura Unie (článek 42 nařízení č. 806/2014). Je tvořen zejména plenárním zasedáním a výkonným zasedáním (čl. 43 odst. 5 nařízení č. 806/2014). Jednotný výbor na výkonném zasedání přijímá veškerá rozhodnutí k uplatnění tohoto nařízení č. 806/2014, nestanoví-li uvedené nařízení jinak [čl. 54 odst. 1 písm. b) nařízení č. 806/2014].

7 Rozhodnutím ze dne 29. dubna 2015 (SRB/PS/2015/8) přijal Jednotný výbor na plenárním zasedání jednací řád Jednotného výboru pro výkonné zasedání (dále jen „jednací řád pro výkonné zasedání“).

8 Článek 9 odst. 1 až 3 jednacího řádu pro výkonné zasedání stanoví:

„1. Rozhodnutí lze přijímat písemným postupem s výjimkou případů, kdy nejméně dva členové výkonného zasedání ve smyslu čl. 3 odst. 1, kteří se na písemném přijímání rozhodnutí podílí, vyjádří nesouhlas do 48 hodin od zahájení tohoto postupu. V tomto případě je tento předmět zapsán na pořad příštího výkonného zasedání.

2. Písemný postup zpravidla vyžaduje minimálně pět pracovních dnů pro účely analýzy ze strany jednotlivých členů výkonného zasedání. V naléhavých případech může předseda stanovit kratší dobu pro přijetí rozhodnutí na základě konsensu. Důvod pro zkrácení doby musí být uveden.

3. Nelze-li konsensu dosáhnout písemně, může předseda nařídit řádné hlasování postupem podle článku 8.“

Skutečnosti předcházející sporu

9 Žalobkyně, Hypo Vorarlberg Bank AG, dříve Vorarlberger Landes-und Hypothekenbank AG, je úvěrovou institucí se sídlem v zúčastněném členském státě.

10 Rozhodnutím ze dne 15. dubna 2016 týkajícím se příspěvků předem na rok 2016 do Jednotného fondu pro řešení krizí (SRB/ES/SRF/2016/06) (dále jen „napadené rozhodnutí“) Jednotný výbor na výkonném zasedání v souladu s čl. 54 odst. 1 písm. b) a čl. 70 odst. 2 nařízení č. 806/2014 určil výši příspěvku předem na rok 2016 pro každou instituci včetně žalobkyně. Příloha tohoto rozhodnutí obsahuje v tabulce částky příspěvků předem na rok 2016 pro všechny instituce a další rubriky, jako jsou „Method (AE)“ [Metoda (eurozóna)] a „Risk adjustment factor in the EA environment“ (Faktor korekce o riziko v kontextu eurozóny).

11 Téhož dne poskytl Jednotný výbor vnitrostátním orgánům příslušným k řešení krize (dále jen „vnitrostátní orgány“) kopii souboru s údaji týkajících se institucí na územích spadajících do jejich pravomoci.

12 Výměrem ze dne 26. dubna 2016 uložil Finanzmarktaufsichtsbehörde (orgán pro dohled nad finančními trhy, Rakousko) jakožto rakouský vnitrostátní orgán (dále jen „rakouský vnitrostátní orgán“) ve smyslu čl. 3 odst. 1 bodu 3 nařízení č. 806/2014 žalobkyni, aby na jeden z jeho bankovních účtů zaplatila do 20. května 2016 konkrétní částku z titulu příspěvků předem.

13 Dne 11. května 2016 požádala žalobkyně rakouský vnitrostátní orgán, aby jí zaslal všechny výpočty, všechna rozhodnutí a další dokumenty Jednotného výboru, které se jí týkají.

14 Převodem na účet rakouského vnitrostátního orgánu dne 19. května 2016 zaplatila žalobkyně svůj příspěvek předem na rok 2016.

15 Rozhodnutím ze dne 20. května 2016 týkajícím se úpravy příspěvků předem na rok 2016 do Jednotného fondu pro řešení krizí a doplňujícím první napadené rozhodnutí (SRB/ES/SRF/2016/13) (dále jen „druhé napadené rozhodnutí“), Jednotný výbor snížil příspěvek žalobkyně.

16 Příloha tohoto rozhodnutí uvádí pro každou instituci původní částky příspěvků předem na rok 2016, částky příspěvků předem na rok 2016 „after IPS impact“ [po zohlednění indikátoru týkajícího se zapojení do institucionálního systému ochrany] a rozdíl mezi těmito částkami, jakož i metodu (eurozóna) a faktor korekce o riziko v kontextu eurozóny.

17 Dne 22. května 2016 poskytl Jednotný výbor vnitrostátním orgánům kopii souboru s údaji týkajícími se institucí na územích spadajících do jejich pravomoci. Druhé napadené rozhodnutí bylo zasláno jako příloha k dopisu o úpravě příspěvků předem na rok 2016 podepsanému místopředsedou Jednotného výboru a zaslanému všem vnitrostátním orgánům a dále byl zaslán i vzor dopisu o úpravě příspěvků předem na rok 2016 s cílem zajistit koherentní komunikaci vůči všem institucím, přičemž vnitrostátním orgánům byla ponechána možnost rozhodnout se, zda uvedený dopis rozešlou, či nikoli.

18 Dne 23. května 2016 zaslal rakouský vnitrostátní orgán žalobkyni druhý výměr s názvem „*Information zum Beitrag zum Abwicklungsfonds* 2016“ (informace o příspěvku do Jednotného fondu pro řešení krizí 2016), kterým jí oznámil úpravu příspěvku na rok 2016 a k němuž byl připojen dopis Jednotného výboru ze dne 23. května 2016. Podle tohoto výměru byl příspěvek na rok 2016 nesprávně vyčíslen a žalobkyně zaplatila příliš vysoký příspěvek. Dále bylo upřesněno, že tato částka bude vrácena až v roce 2017. Druhé napadené rozhodnutí k tomuto výměru nebylo přiloženo.

19 V původním výpočtu příspěvku předem na rok 2016 (schváleném Jednotným výborem v prvním napadeném rozhodnutí) byl nesprávně vyčíslen ukazatel zapojení do institucionálního systému ochrany ve smyslu čl. 5 odst. 1 písm. b) nařízení v přenesené pravomoci 2015/63, pokud jde o korekci o riziko podle článku 6 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63. Tuto chybu ve výpočtu Jednotný výbor opravil v druhém napadeném rozhodnutí. I když žalobkyně není zapojena do institucionálního systému ochrany, metodika použitá pro výpočet příspěvků předem rovněž vyžadovala provést nový výpočet pro všechny ostatní instituce, které platí příspěvek na základě rizikového profilu (jako žalobkyně). Úpravou výpočtu byla příspěvková povinnost žalobkyně na rok 2016 mírně snížena. Vzhledem k tomu, že žalobkyně příspěvek předem na rok 2016 zaplatila na základě původního výpočtu, měla nárok na vrácení přeplatku.

20 Příspěvky předem na rok 2016 měly zúčastněné členské státy převést do Jednotného fondu pro řešení krizí nejpozději k 30. červnu 2016 (viz čl. 3 odst. 2 mezivládní dohody).

21 Dne 14. června 2016 žalobkyně znovu požádala rakouský vnitrostátní orgán o některé dokumenty včetně prvního a druhého napadeného rozhodnutí (dále společně jen „napadená rozhodnutí“) zmíněných ve výměrech ze dne 26. dubna a 23. května 2016. Navíc požádala o okamžité vrácení přeplatku.

22 Dopisem ze dne 28. června 2016 rakouský vnitrostátní orgán zaslal žalobkyni druhé napadené rozhodnutí bez přílohy.

23 Dne 7. července 2016 žalobkyně opět požádala rakouský vnitrostátní orgán, aby jí zaslal požadované dokumenty, a tuto žádost zaslala i Jednotnému výboru.

24 Dne 2. srpna 2016 žalobkyně obdržela dopis od Jednotného výboru potvrzující přijetí její žádosti o dokumenty, v němž se jí tento omlouval za prodlení s odpovědí, přičemž poukázal na nutnost interní koordinace.

25 Dne 20. září 2016 zaslal Jednotný výbor žalobkyni první napadené rozhodnutí bez přílohy.

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

26 Podáními došlými kanceláři Tribunálu dne 14. července, 7. září a 18. listopadu 2016 podala žalobkyně žaloby zapsané do rejstříku pod čísly T-377/16, T-645/16 a T-809/16.

27 Samostatným podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 16. září 2016 podala žalobkyně návrh na vydání předběžného opatření směřující jednak k pozastavení aplikace prvního napadeného rozhodnutí a jednak k tomu, aby jí Jednotný výbor provizorně vrátil její příspěvek do doby, než bude rozhodnuto o žalobě na neplatnost.

28 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 22. prosince 2016 podala Italská republika návrh na vstup do řízení jako vedlejší účastnice na podporu návrhových žádání žalobkyně ve věci T-645/16.

29 Usnesením ze dne 6. února 2017, Vorarlberger Landes- und Hypothekenbank v. SRB (T-645/16 R, nezveřejněné, EU:T:2017:62), byl návrh na vydání předběžného opatření zamítnut pro nedostatek naléhavosti. O nákladech řízení mělo být rozhodnuto později.

30 Usnesením ze dne 9. února 2017 předseda osmého senátu Tribunálu vyhověl návrhu Italské republiky na vstup vedlejšího účastníka do řízení ve věci T-645/16.

31 Hlavní účastníci řízení se vyjádřili k případnému spojení v procesních aktech, načež předseda osmého senátu dne 8. listopadu 2018 rozhodl v souladu s článkem 68 jednacího řádu Tribunálu spojit tři výše uvedené věci pro účely ústní části řízení a rozhodnutí, jímž se končí řízení.

32 Prvním organizačním procesním opatřením přijatým dne 9. října 2017 na základě článku 89 jednacího řádu Tribunálu vyzval Tribunál Jednotný výbor, aby předložil úplnou kopii originálu napadených rozhodnutí včetně jejich příloh.

33 V podání ze dne 26. října 2017 Jednotný výbor uvedl, že nemůže vyhovět organizačnímu procesnímu opatření přijatému dne 9. října 2017 zejména s poukazem na důvěrnost údajů obsažených v přílohách napadených rozhodnutí.

34 Usnesením k provedení dokazování ze dne 14. prosince 2017 (dále jen „první usnesení“) nařídil Tribunál Jednotnému výboru na základě čl. 24 prvního pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie a na základě čl. 91 písm. b), čl. 92 odst. 3, jakož i článku 103 jednacího řádu, aby předložil důvěrné a nedůvěrné znění úplné kopie originálu napadených rozhodnutí včetně jejich příloh.

35 Podáním ze dne 15. ledna 2018 odpověděl Jednotný výbor na první usnesení a předložil v nedůvěrném a důvěrném znění čtyři dokumenty – dva týkající se prvního napadeného rozhodnutí a dva druhého – a sice pokud jde o znění každého napadeného rozhodnutí, dvoustránkový dokument obsahující PDF sken podepsané listinné verze a dále vygenerovaný PDF dokument s elektronickými údaji, který byl přílohou napadeného rozhodnutí.

36 S ohledem na odpověď Jednotného výboru na první usnesení přijal Tribunál dne 12. března 2018 druhé organizační procesní opatření, v němž Jednotný výbor vyzval, aby zaprvé upřesnil, jaký formát měly přílohy v okamžiku přijetí napadených rozhodnutí, a zadruhé v případě, že byly elektronické, aby toto vysvětlil a poskytl veškeré autentizační prvky potřebné k tomu, aby prokázal, že PDF soubor s údaji předložený Tribunálu přesně odpovídá verzi, která byla předložena k podpisu a Jednotným výborem na výkonném zasedání na schůzích dne 15. dubna a 20 května 2016 přijata, a zatřetí, aby se vyjádřil k tomu, zda napadená rozhodnutí po právní stránce existovala a zda byly splněny podstatné formální náležitosti.

37 Podáním ze dne 27. března 2018 Jednotný výbor odpověděl na druhé organizační procesní opatření. Pokud jde o druhý požadavek zmíněný v bodě 36 výše, Jednotný výbor uvedl, že mu nemůže vyhovět vzhledem k důvěrnosti určitých dokumentů, které by měl předložit, a požadoval přijetí opatření k provedení důkazů.

38 Dne 2. května 2018 Tribunál přijal nové usnesení k provedení dokazování, jímž Jednotnému výboru nařídil vyhovět druhému požadavku uvedenému v organizačním procesním opatření ze dne 12. března 2018 (dále jen „druhé usnesení“).

39 Dopisem ze dne 9. května 2018, který byl vložen do spisu rozhodnutím ze dne 22. května 2018, předložila žalobkyně nové důkazy, a sice šestnáct mezitímních rozhodnutí Jednotného výboru, kterými byly stanoveny faktory pro metodu výpočtu příspěvků na rok 2016.

40 Podáním ze dne 18. května 2018, opraveným dne 29. června 2018, Jednotný výbor vyhověl druhému usnesení a předložil důvěrné a nedůvěrné znění dokumentu nazvaného „Technické informace k identifikaci“, znění čtyř e-mailů Jednotného výboru ze dne 13. dubna 2016 v 17:41 hodin, 15. dubna 2016 v 19:04 hodin a v 20:06 hodin a 19. května 2016 ve 21:25 hodin, jakož i USB klíč se dvěma soubory ve formátu XLSX a dvěma soubory ve formátu TXT.

41 Rozhodnutím ze dne 12. července 2018 Tribunál po posouzení ve smyslu čl. 103 odst. 1 jednacího řádu ze soudního spisu vyňal důvěrná znění dokumentů předložených Jednotným výborem v odpověď na první a druhé usnesení s výjimkou souborů ve formátu TXT uložených na USB klíčích předložených Jednotným výborem dne 18. května 2018, které neobsahovaly důvěrné informace a byly do soudního spisu založeny v listinné podobě.

42 Dne 12. července 2018 Tribunál třetím organizačním procesním opatřením přijatým na základě článku 89 jednacího řádu vyzval žalobkyni a vedlejší účastnici, aby předložily vyjádření k odpovědím Jednotného výboru na organizační procesní a důkazní opatření uvedená v bodech 32, 34, 36 a 38 výše.

43 Žalobkyně předložila vyjádření dopisem ze dne 30. července 2018. Vedlejší účastnice vyjádření nepředložila.

44 Na návrh osmého senátu Tribunálu rozhodl Tribunál podle článku 28 jednacího řádu předat věci senátu zasedajícímu v kolegiu o vyšším počtu soudců.

45 V žalobě zapsané do rejstříku pod číslem T-377/16 žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:

– zrušil napadená rozhodnutí;

– podpůrně zrušil druhé napadené rozhodnutí v rozsahu, v němž konstatuje, že přeplatek bude vrácen v rámci stanovení příspěvku do Jednotného fondu pro řešení krizí na rok 2017;

– uložil Jednotnému výboru náhradu nákladů řízení.

46 V žalobě zapsané do rejstříku pod číslem T-645/16 žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:

– zrušil první napadené rozhodnutí přinejmenším v rozsahu, v němž se jí týká;

– uložil Jednotnému výboru náhradu nákladů řízení.

47 V žalobě zapsané do rejstříku pod číslem T-809/16 žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:

– zrušil sporná rozhodnutí přinejmenším v rozsahu, v němž se jí týkají;

– uložil Jednotnému výboru náhradu nákladů řízení.

48 Jednotný výbor navrhuje, aby Tribunál:

– tři žaloby zapsané do rejstříku pod čísly T-377/16, T-645/16 a T-809/16 prohlásil za nepřípustné nebo je podpůrně zamítl jako neopodstatněné;

– ve třech žalobách zapsaných do rejstříku pod čísly T-377/16, T-645/16 a T-809/16 v případě, že dospěje k závěru, že je třeba vyhovět jednomu či více žalobním důvodům žalobkyně, podpůrně omezil časové účinky prohlášení neplatnosti tak, že nastanou až šest měsíců po vydání pravomocného rozsudku v těchto věcech;

– ve třech žalobách zapsaných do rejstříku pod čísly T-377/16, T-645/16 a T-809/16 v každém případě uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení a právních nákladů vzniklých Jednotnému výboru;

– ve věcech T-645/16 a T-809/16 pro případ, že rozhodne, že je celá či část žaloby na neplatnost podané žalobkyní ve věcech T-377/16, T-645/16 a T-809/16 přípustná, spojil tyto věci v souladu s článkem 68 jednacího řádu.

49 Ve věci T-645/16 Italská republika navrhuje, aby Tribunál:

– prohlásil žalobu za přípustnou,

– vyhověl druhému žalobnímu důvodu, aniž je třeba rozhodnout o ostatních žalobních důvodech.

Právní otázky

K přípustnosti

50 Jednotný výbor zaprvé připomíná, že žaloba na neplatnost je přípustná pouze proti aktu, který má právní účinky vůči třetím osobám, což není případ prvního ani druhého napadeného rozhodnutí. Tím, že Jednotný výbor na výkonném zasedání schválil částky příspěvků předem na rok 2016 a vnitrostátním orgánům předal výsledky, totiž nevznikla institucím žádná povinnost. Taková povinnost vzniká až poté, co příslušný vnitrostátní orgán vydá právní akt v souladu s vnitrostátním právem.

51 Jednotný výbor zadruhé tvrdí, že rozhodnutí nejsou určena žalobkyni (čl. 70 odst. 2 nařízení č. 806/2014), která napadenými rozhodnutími není bezprostředně dotčena. Jednotný výbor příspěvky předem vyčísluje pro každou instituci v souladu s metodikou popsanou v nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 a v prováděcím nařízení 2015/81 v úzké spolupráci s vnitrostátními orgány (článek 4 prováděcího nařízení 2015/81 a čl. 70 odst. 2 nařízení č. 806/2014). Výpočet provedený Jednotným výborem nemá ve vztahu k instituci přímý účinek v tom smyslu, že sám o sobě nemá vliv na právní postavení institucí. Přestože má Jednotný výbor stejně jako vnitrostátní orgány roli při přípravě výpočtu částky příspěvků, instituce jsou bezprostředně dotčeny až v okamžiku, kdy vnitrostátní orgány příspěvky vybírají. Pouze vnitrostátní orgány, a nikoli Jednotný výbor mají pravomoc dohlížet na to – a v případě potřeby vyžadovat – aby instituce řádně zaplatily příspěvky v souladu s použitelnými vnitrostátními procesními a hmotněprávními předpisy.

52 Unijní normotvůrce tím, že přiznal vnitrostátním orgánům odpovědnost za vybírání příspěvků předem, rozhodl, že příspěvky, které Jednotný výbor takto vyčíslí, vyberou vnitrostátní orgány v rámci pravomocí, které mají podle vnitrostátních procesních a hmotněprávních norem. To je podle Jednotného výboru v souladu s důvody, na nichž je založena mezivládní dohoda. Akty přijaté vnitrostátními orgány podle vnitrostátního práva proto musí být napadeny před vnitrostátními soudy, a pokud by před vnitrostátním soudem vyvstaly otázky týkající se platnosti nebo výkladu aktů orgánů nebo agentur Unie, mohou vnitrostátní soudy požádat Soudní dvůr o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU. To, že Bundesverwaltungsgericht (Spolkový správní soud, Rakousko) ve svém rozsudku ze dne 24. srpna 2016 konstatoval, že pouze Soudní dvůr má pravomoc rozhodovat o žalobě na neplatnost týkající se výpočtu a výběru příspěvků předem, není relevantní, neboť takový závěr vnitrostátního soudu nemá v projednávaném případě žádný význam. Pouze Soudní dvůr je oprávněn rozhodnout o své pravomoci.

53 Jednotný výbor zatřetí tvrdí, že Tribunál musí i bez návrhu ověřit, zda byla dodržena lhůta stanovená v čl. 263 odst. 6 SFEU, a v opačném případě žalobu odmítnout. Jednotný výbor poznamenává, že napadená rozhodnutí nebyla zveřejněna, ale byla oznámena vnitrostátním orgánům jakožto adresátům,

k nimž žalobkyně nepatří. Ta se však o napadených rozhodnutích dozvěděla jinou cestou. Její žaloba tedy měla být podána do dvou měsíců ode dne, kdy se o nich dozvěděla, a sice kdy se seznámila s podstatnou částí jejich obsahu.

54 Podle Jednotného výboru obsahoval výměr rakouského vnitrostátního orgánu zaslaný dne 26. dubna 2016 dostatečně přesné informace na to, aby se žalobkyně v nezbytné míře seznámila s prvním napadeným rozhodnutím, takže lhůta pro podání žaloby začala běžet dne 27. dubna 2016, což byl den doručení uvedeného výměru, a uplynula dne 7. července 2016. Všechny tři žaloby tedy podle něj byly podány po lhůtě a opožděně ve vztahu k prvnímu napadenému rozhodnutí. To má vliv i na přípustnost žalob, pokud jde o druhé napadené rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že toto rozhodnutí pouze snižuje částku příspěvku předem na rok 2016, žalobkyně nemá právní zájem na tom napadnout jej samostatně. V rámci žaloby zapsané do rejstříku pod číslem T-809/16 dále Jednotný výbor uvádí, že výměr rakouského vnitrostátního orgánu ze dne 23. května 2016 byl doručen žalobkyni dne 27. května 2016, takže tato žaloba je rovněž nepřípustná z důvodu překročení lhůty.

55 Pokud jde začtvrté o žaloby zapsané do rejstříku pod čísly T-645/16 a T-809/16, Jednotný výbor tvrdí, že jsou nepřípustné, jelikož mají totožný předmět a účastníky jako žaloba zapsaná pod číslem T-377/16.

56 Zapáté, pokud jde o žalobu zapsanou do rejstříku pod číslem T-809/16, Jednotný výbor má za to, že argument žalobkyně, podle kterého se zpřístupnění rozhodnutí Jednotného výboru na základě nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 ze dne 30. května 2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise (Úř. věst. 2001, L 145, s. 43; Zvl. vyd. 01/03, s. 331) rovná formálnímu oznámení těchto rozhodnutí adresátovi a je novým okamžikem, od kterého počíná běžet lhůta pro podání žaloby na neplatnost, je nesprávný. Podle Jednotného výboru jsou totiž adresáti rozhodnutí identifikováni při přijetí těchto rozhodnutí na základě použitelného právního rámce. To, že jsou tato rozhodnutí později oznámena třetím osobám, neznamená, že lze tyto osoby považovat za adresáty. Třetí žaloba, která má totožný předmět, týká se totožných účastníků, totožných rozhodnutí a má totožné důvody jako první dvě žaloby, proto musí být podle něj prohlášena za nepřípustnou.

57 Žalobkyně tyto argumenty zpochybňuje a tvrdí, že všechny tři žaloby jsou přípustné.

58 Podle čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU může každá fyzická nebo právnická osoba podat žalobu proti aktům, které jsou jí určeny nebo které se jí bezprostředně a osobně dotýkají, jakož i proti nařizovacím aktům, které se jí bezprostředně dotýkají a nevyžadují přijetí prováděcích opatření.

59 Článek 263 čtvrtý pododstavec SFEU omezuje žaloby na neplatnost podávané fyzickou či právnickou osobou na tři druhy aktů, a sice zaprvé na akty, které jsou této osobě určeny, zadruhé na akty, které jí nejsou určeny, avšak bezprostředně a osobně se jí dotýkají, a zatřetí na nařizovací akty, které jí nejsou určeny, bezprostředně se jí týkají a nevyžadují přijetí prováděcích opatření (viz usnesení ze dne 10. prosince 2013, von Storch a další v. ECB, T-492/12, nezveřejněné, EU:T:2013:702, bod 29 a citovaná judikatura).

60 Pokud jde o podmínku stanovenou v článku 263 prvním pododstavci SFEU, z ustálené judikatury vyplývá, že akty či rozhodnutími, proti nimž lze podat žalobu na neplatnost, jsou pouze opatření se závaznými právní účinky, jež se mohou dotknout zájmů žalobce tak, že podstatným způsobem mění jeho právní postavení (viz usnesení ze dne 21. dubna 2016, Borde a Carbonium v. Komise, C-279/15 P, nezveřejněné, EU:C:2016:297, bod 37 a citovaná judikatura).

61 Jedná-li se dále o akty nebo rozhodnutí, jež jsou přijímány v několika fázích, zejména po proběhlém interním řízení, jsou za napadnutelné akty v zásadě považována jen ta opatření, která obsahují konečné stanovisko orgánu na konci tohoto řízení, přičemž jsou vyloučena mezitímní opatření, jejichž cílem je příprava konečného rozhodnutí (viz usnesení ze dne 9. března 2016, Port autonome du Centre et de l' Ouest a další v. Komise, T-438/15, EU:T:2016:142, bod 20 a citovaná judikatura).

62 Z judikatury dále vyplývá, že pokud neprivilegovaný žalobce podá žalobu na neplatnost aktu, jenž mu není určen, pak se požadavek, že se závazné právní účinky napadeného opatření musí dotýkat zájmů žalobce tak, že podstatným způsobem změní jeho právní postavení, překrývá s podmínkami stanovenými v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU (viz usnesení ze dne 6. března 2014, Northern Ireland Department of Agriculture and Rural Development v. Komise, C-248/12 P, nezveřejněné, EU:C:2014:137, bod 33 a citovaná judikatura).

63 Podle ustálené judikatury může jiná fyzická nebo právnická osoba, než je adresát rozhodnutí, tvrdit, že je jím osobně dotčena, pouze tehdy, pokud se jí toto rozhodnutí dotýká z důvodu určitých vlastností, které jsou pro ni zvláštní, nebo faktické situace, která ji vymezuje vzhledem ke všem ostatním osobám, a z tohoto důvodu ji individualizuje způsobem obdobným tomu, jakým by byl individualizován adresát (rozsudky ze dne 15. července 1963, Plaumann v. Komise, 25/62, EU:C:1963:17, s. 223, a ze dne 2. dubna 1998, Greenpeace Council a další v. Komise, C-321/95 P, EU:C:1998:153, body 7 a 28).

64 Podle ustálené judikatury dále vyžaduje podmínka, podle které fyzická nebo právnická osoba musí být bezprostředně dotčena rozhodnutím, které je předmětem žaloby, aby napadené opatření přímo zakládalo následky pro právní postavení jednotlivce a jeho adresátům pověřeným jeho provedením neponechávalo žádnou volnost uvážení, a naopak, aby toto provedení bylo čistě automatické povahy a vyplývalo výlučně z unijní úpravy, aniž by bylo třeba použít další zprostředkující předpisy (viz rozsudek ze dne 22. března 2007, Regione Siciliana v. Komise, C-15/06 P, EU:C:2007:183, bod 31 a citovaná judikatura).

65 Z judikatury přitom vyplývá, že v případě, že je nezbytným předpokladem k tomu, aby měl napadený akt účinky na právní postavení jednotlivců, přijmout prováděcí opatření, podmínka bezprostředního dotčení se přesto považuje za splněnou, pokud tento akt ukládá jeho adresátovi povinnosti ke svému výkonu a pokud je adresát automaticky povinen přijmout opatření, která mění právní postavení žalobce (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 7. července 2015, Federcoopesca a další v. Komise, T-312/14, EU:T:2015:472, bod 38 a citovaná judikatura).

66 Jak totiž připomněl generální advokát M. Wathelet ve svém stanovisku ve věci Stichting Woonpunt a další v. Komise (C-132/12 P, EU:C:2013:335, bod 68 a citovaná judikatura), neexistence rozhodovacího prostoru členských států ruší zdánlivou neexistenci přímého vztahu mezi unijním aktem a jednotlivcem. Jinými slovy, k zabránění bezprostřednímu dotčení nemůže být prostor pro uvážení autora prováděcího aktu, jehož cílem je provést unijní akt, čistě formální. Musí být tím, co způsobilo právní dotčení žalobce.

67 Z právní úpravy použitelné v tomto případě, zejména z čl. 54 odst. 1 písm. b) a čl. 70 odst. 2 nařízení č. 806/2014, zaprvé vyplývá, že konkrétním autorem výpočtu jednotlivých příspěvků i autorem rozhodnutí, kterým byly tyto příspěvky schváleny, je Jednotný výbor. Okolnost, že Jednotný výbor a vnitrostátní orgán spolu spolupracují, na tomto konstatování nic nemění (usnesení ze dne 19. listopadu 2018, Iccrea Banca v. Komise a SRB, T-494/17, EU:T:2018:804, bod 27).

68 Pouze Jednotný výbor má totiž pravomoc vypočítat „po konzultaci s ECB a v úzké spolupráci s vnitrostátními orgány příslušnými k řešení krize" příspěvky předem, které mají instituce uhradit (čl. 70 odst. 2 nařízení č. 806/2014). Vnitrostátní orgány mají dále unijním právem stanovenou povinnost vybrat uvedené příspěvky tak, jak jsou určeny rozhodnutím Jednotného výboru (čl. 67 odst. 4 nařízení č. 806/2014).

69 Rozhodnutí Jednotného výboru, kterým se na základě čl. 70 odst. 2 nařízení č. 806/2014 určují příspěvky předem, je tedy konečné.

70 Napadená rozhodnutí proto nelze kvalifikovat jako opatření, která jsou čistě přípravná nebo mezitímní, jelikož po proběhlém řízení s konečnou platností zachycují stanovisko Jednotného výboru, k příspěvkům.

71 Zadruhé je třeba poukázat na to, že bez ohledu na terminologické rozdíly mezi jednotlivými jazykovými zněními článku 5 prováděcího nařízení 2015/81 jsou orgány, kterým Jednotný výbor adresuje rozhodnutí stanovící příspěvky předem, jehož je autorem, příslušné vnitrostátní orgány, a nikoli instituce. Příslušné vnitrostátní orgány jsou fakticky i podle použitelné právní úpravy jedinými orgány, kterým je autor předmětného rozhodnutí povinen toto rozhodnutí zaslat, a jsou tedy v konečném výsledku tím, komu je rozhodnutí určeno ve smyslu čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU (usnesení ze dne 19. listopadu 2018, Iccrea Banca v. Komise a SRB, T-494/17, EU:T:2018:804, bod 28).

72 Konstatování, že příslušné vnitrostátní orgány jsou těmi, komu je rozhodnutí Jednotného výboru určeno ve smyslu čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU, je ostatně potvrzeno skutečností, že v systému zavedeném nařízením č. 806/2014 a v souladu s čl. 67 odst. 4 téhož nařízení jsou pověřeny výběrem jednotlivých příspěvků od institucí (usnesení ze dne 19. listopadu 2018, Iccrea Banca v. Komise a SRB, T-494/17, EU:T:2018:804, bod 29).

73 Avšak i když instituce nejsou adresáty napadených rozhodnutí, jsou nicméně těmito rozhodnutími osobně a bezprostředně dotčeny, neboť se jich dotýkají z důvodu určitých vlastností, které jsou pro ně zvláštní, nebo z důvodu faktické situace, která je vymezuje vzhledem ke všem ostatním osobám, a tím je individualizuje způsobem obdobným tomu, jakým by byl individualizován adresát rozhodnutí, a jelikož má bezprostřední účinky na jejich právní postavení a neponechává žádnou posuzovací pravomoc osobám, kterým je toto rozhodnutí určeno a které jsou pověřeny jeho provedením.

74 V tomto ohledu napadená rozhodnutí jmenovitě zmiňují každou instituci a v případě druhého napadeného rozhodnutí určují příspěvek každé z nich. Z toho vyplývá, že instituce, k nimž patří žalobkyně, jsou napadenými rozhodnutími osobně dotčeny.

75 Pokud jde dále o bezprostřední dotčení, je třeba uvést, že vnitrostátní orgány, které napadená rozhodnutí provádějí, nemají prostor pro uvážení ohledně výše individuálních příspěvků určených v těchto rozhodnutích. Vnitrostátní orgány konkrétně nemohou tyto částky měnit a jsou povinny je od dotčených institucí vybrat.

76 Pokud jde dále o mezivládní dohodu, na kterou Jednotný výbor poukazuje, aby zpochybnil bezprostřední dotčení žalobkyně, je třeba uvést, že tato dohoda se netýká výběru příspěvků předem na rok 2016 od institucí vnitrostátními orgány, ale pouze převodu těchto příspěvků do Jednotného fondu pro řešení krizí.

77 Jak totiž vyplývá z ustanovení nařízení č. 806/2014 (viz bod 20 odůvodnění a čl. 67 odst. 4 uvedeného nařízení) a mezivládní dohody [viz bod 7 odůvodnění, článek 1 písm. a) a článek 3 mezivládní dohody], příspěvky jsou vybírány na základě unijního práva (a sice směrnice 2014/59 a nařízení č. 806/2014), kdežto k jejich převodu do Jednotného fondu dochází na základě mezivládní dohody.

78 I když je ke vzniku právní povinnosti institucí uvolnit ve prospěch účtů identifikovaných vnitrostátním orgánem částky z titulu jejich příspěvků předem nutné, aby vnitrostátní orgán přijal vnitrostátní akt, nic to nemění na tom, že jsou tyto instituce bezprostředně dotčeny rozhodnutím Jednotného výboru, které určuje výši jejich individuálních příspěvků.

79 Z předchozího vyplývá, že žalobkyně je napadenými rozhodnutími osobně a bezprostředně dotčena.

80 Pokud jde o počítání lhůty pro podání žaloby, je třeba připomenout, že podle čl. 263 šestého pododstavce SFEU musí být žaloby na neplatnost podány ve lhůtě dvou měsíců, a to podle okolností ode dne vyhlášení napadeného aktu, ode dne jeho oznámení žalobci nebo ode dne, kdy se o něm žalobce dozvěděl.

81 Napadená rozhodnutí v tomto případě nebyla zveřejněna a nebyla oznámena žalobkyni, která není jejich adresátem.

82 V souladu s ustálenou judikaturou platí, že pokud se akt nevyhlašuje nebo neoznamuje, běží lhůta pro podání žaloby až od okamžiku, kdy se dotyčný přesně seznámí s obsahem a odůvodněním dotčeného aktu, za podmínky, že si úplné znění vyžádá v přiměřené lhůtě. S touto výhradou může lhůta k podání žaloby začít běžet až od okamžiku, kdy se dotyčná třetí osoba přesně obeznámila s obsahem a odůvodněním dotčeného aktu takovým způsobem, aby mohla využít svého práva podat žalobu (viz usnesení ze dne 19. listopadu 2018, Iccrea Banca v. Komise a SRB, T-494/17, EU:T:2018:804, bod 33 a citovaná judikatura).

83 Dvouměsíční lhůta podle čl. 263 šestého pododstavce SFEU, která běží od data, kdy se žalobkyně seznámila s aktem, proti němuž lze podat žalobu, nedošlo-li k jeho zveřejnění či oznámení, se tedy liší od přiměřené lhůty, kterou tato účastnice má k tomu, aby požádala o zaslání úplného znění téhož aktu, aby se s ním seznámila (viz usnesení ze dne 19. listopadu 2018, Iccrea Banca v. Komise a SRB, T-494/17, EU:T:2018:804, bod 34 a citovaná judikatura).

84 V projednávané věci je třeba poukázat na to, že žalobkyně stejně jako všechny instituce, kterých se platba příspěvku předem na rok 2016 do Jednotného fondu pro řešení krizí týkala, obdržela dokumenty a dotazníky nezbytné k poskytnutí údajů umožňujících Jednotnému výboru vyčíslit jednotlivé příspěvky. Tyto dokumenty a tyto dotazníky informovaly žalobkyni o použitelných právních základech a o tom, že příspěvek do Jednotného fondu pro řešení krizí vypočítal Jednotný výbor.

85 Žalobkyně dále věděla o prvním napadeném rozhodnutí z výměru rakouského vnitrostátního orgánu ze dne 26. dubna 2016, oznámeného dne 27. dubna 2017, a o druhém napadeném rozhodnutí z výměru uvedeného orgánu ze dne 23. května 2016, doručeného dne 27. května 2016.

86 Žalobkyně podala první žalobu, zapsanou do rejstříku pod číslem T-377/16, dne 14. července 2016, tedy více než dva měsíce a deset dní poté, co dne 27. dubna 2016 obdržela výměr rakouského vnitrostátního orgánu ze dne 26. dubna 2016. Tato otázka případného překročení lhůty pro podání žaloby naproti tomu v případě této žaloby nevyvstává, pokud jde o druhé napadené rozhodnutí.

87 Je však třeba uvést, že žalobkyně tuto žalobu podala preventivně do doby, než jí budou poskytnuta napadená rozhodnutí, aby se mohla seznámit s jejich obsahem.

88 V tomto ohledu je třeba připomenout, jak bylo uvedeno v bodech 13, 21 a 23 výše, že žalobkyně podala nejprve k rakouskému vnitrostátnímu orgánu a poté k Jednotnému výboru několik žádostí, aby napadená rozhodnutí získala. Je tedy třeba ověřit, zda byly tyto žádosti podány v přiměřené lhůtě ve smyslu bodů 82 a 83 výše od okamžiku, kdy se dozvěděla o existenci napadených rozhodnutí.

89 „Přiměřené lhůta“ k podání žádosti o zaslání rozhodnutí poté, co se subjekt dozví o jeho existenci, není dobou, která bude automaticky odečtena od lhůty pro podání žaloby na neplatnost, nýbrž je lhůtou, která závisí na okolnostech konkrétní věci (viz usnesení ze dne 19. listopadu 2018, Iccrea Banca v. Komise a SRB, T-494/17, EU:T:2018:804, bod 39 a citovaná judikatura).

90 Je ostatně třeba poznamenat, že Soudní dvůr v některých věcech rozhodl, že dvouměsíční lhůta, vypočtená ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o existenci rozhodnutí, které si chce vyžádat, přesahuje přiměřenou lhůtu (v tomto smyslu usnesení ze dne 5. března 1993, Ferriere Acciaierie Sarde v. Komise, C-102/92, EU:C:1993:86, bod 19, a ze dne 10. listopadu 2011, Agapiou Joséphidès v. Komise a EACEA, C-626/10 P, nezveřejněné, EU:C:2011:726, body 131 a 132).

91 Tribunál dále v jiných věcech konstatoval, že žádost o zaslání úplného znění rozhodnutí podaná více než čtyři měsíce od data, kdy se žalobkyně dozvěděla o existenci aktu, musí být považována za žádost podanou po uplynutí přiměřené lhůty (v tomto smyslu viz usnesení ze dne 15. července 1998, LPN a GEOTA v. Komise, T-155/95, EU:T:1998:167, bod 44, a ze dne 18. května 2010, Abertis Infraestructuras v. Komise, T-200/09, nezveřejněné, EU:T:2010:200, bod 63).

92 S ohledem na okolnosti tohoto případu není důvodné se od závěru vysloveného Soudním dvorem a Tribunálem odchylovat.

93 V tomto případě byly žádosti o zaslání napadených rozhodnutí podány opakovaně k rakouskému vnitrostátnímu orgánu a k Jednotnému výboru dne 7. července 2016, jak zmiňují body 13, 21 a 23 výše, v přiměřené lhůtě.

94 Dne 28. června 2016 předal rakouský vnitrostátní orgán žalobkyni druhé napadené rozhodnutí bez přílohy a dne 20. září 2016 zaslal Jednotný výbor žalobkyni první napadené rozhodnutí bez přílohy. Žalobkyně se tedy k těmto datům nemohla seznámit s přílohami napadených rozhodnutí v částech, které se jí týkají. Teprve na základě dvou usnesení o provedení důkazů přijatých Tribunálem ve smyslu bodů 34 a 38 výše získala žalobkyně přístup k částem příloh napadených rozhodnutí, které se jí týkají.

95 Vzhledem k tomu, že žádosti o zaslání napadených rozhodnutí byly podány v přiměřené lhůtě a že tři žaloby zapsané do rejstříku pod čísly T-377/16, T-645/16 a T-809/16 byly podány před tím, než měla žalobkyně přístup k napadeným rozhodnutím včetně částí příloh, které se jí týkají, je třeba konstatovat, že tyto tři žaloby nebyly podány po lhůtě.

96 Pokud však jde o argument překážky věci zahájené, který v podstatě uplatňuje Jednotný výbor pro účely toho, že je třeba prohlásit žaloby zapsané pod čísly T-645/16 a T-809/16 za nepřípustné, jelikož mají totožný předmět a účastníky jako žaloba zapsaná pod číslem T-377/16, je třeba připomenout ustálenou judikaturu Soudního dvora, podle níž žaloba podaná po podání jiné žaloby, která proti sobě staví tytéž účastníky řízení, je založena na stejných žalobních důvodech a směřuje ke zrušení téhož právního aktu, musí být odmítnuta jako nepřípustná z důvodu překážky věci zahájené (rozsudek ze dne 24. listopadu 2005, Itálie v. Komise, C-138/03, C-324/03 a C-431/03, EU:C:2005:714, bod 64; v tomto smyslu viz rovněž rozsudek ze dne 22. září 1988, Francie v. Parlament, 358/85 a 51/86, EU:C:1988:431, bod 12).

97 Obě žaloby zapsané pod čísly T-377/16 a T-645/16 byly podány preventivně před oznámením napadených rozhodnutí pro případ, že by lhůta stanovená v čl. 263 šestém pododstavci SFEU pro podání žaloby na neplatnost mohla začít běžet od data doručení výměru týkajícího se prvního napadeného rozhodnutí.

98 Pokud jde o třetí žalobu zapsanou do rejstříku pod číslem T-809/16, jelikož Jednotný výbor zpřístupnil napadená rozhodnutí žalobkyni podle jejích slov dne 20. září 2016, zastává názor, že tímto okamžikem počala běžet lhůta pro podání žaloby na neplatnost, a ta tedy nebyla podána po lhůtě. S ohledem na tento výklad žalobkyně připouští, že žaloby na neplatnost podané preventivně mohly být případně podány příliš brzy. Tvrdí však, že vzhledem k tomu, že znění napadených rozhodnutí neznala do 20. září 2016, jevilo se jí, že napadená rozhodnutí spolu mohla nedílně souviset způsobem, který nemohla znát v okamžiku podání dvou prvních dvou žalob na neplatnost. Aby si žalobkyně zajistila soudní ochranu, podala tedy proti napadeným rozhodnutím třetí žalobu.

99 Podle jejího názoru není žaloba ve věci T-809/16 totožná s žalobami ve věcech T-377/16 a T-645/16, a to jak z důvodu jejího samostatného předmětu, tak z důvodu změny situace, k níž došlo oznámením obou napadených rozhodnutí bez příloh dne 20. září 2016.

100 V tomto případě mají všechny tři žaloby tytéž účastníky řízení s výjimkou věci T-645/16, v níž vystupuje vedlejší účastnice. Podmínka nepřípustnosti z důvodu překážky věci zahájené dané totožností účastníků řízení se však týká hlavních, a nikoli vedlejších účastníků řízení, takže tato podmínka je splněna.

101 Ony tři žaloby dále směřují ke zrušení týchž právních aktů s výjimkou věci T-645/16, v níž je navrhováno pouze zrušení pouze prvního napadeného rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že předmět věci T-645/16 je předmětem obou dalších věcí, T-377/16 a T-809/16, které směřují ke zrušení obou napadených rozhodnutí, je v tomto případě rovněž splněna podmínka nepřípustnosti z důvodu překážky věci zahájené týkající se totožnosti napadených aktů.

102 Pokud jde konečně o podmínku nepřípustnosti z důvodu překážky věci zahájené týkající se totožnosti žalobních důvodů, je třeba konstatovat, že žaloby ve věcech T-645/16 a T-809/16 se opírají o dva žalobní důvody, které žalobkyně uplatnila již v rámci první žaloby ve věci T-377/16, která má čtyři žalobní důvody. Novější žalobní důvody uplatněné ve věcech T-645/16 a T-809/16 jsou tedy zahrnuty v rámci první žaloby ve věci T-377/16.

103 Vzhledem k výše uvedenému je třeba konstatovat, že žaloba ve věci T-377/16 je přípustná a žaloby ve věcech T-645/16 a T-809/16 jsou nepřípustné z důvodu překážky věci zahájené.

K věci samé

104 Žalobkyně na podporu své žaloby proti napadeným rozhodnutím předkládá čtyři žalobní důvody. Podle žalobkyně porušil Jednotný výbor při přijímání napadených rozhodnutí podstatné formální náležitosti jednak tím, že porušil povinnost uvést odůvodnění (první žalobní důvod), a jednak tím, že napadená rozhodnutí neoznámil celá (druhý žalobní důvod). Žalobkyně dále uplatňuje dva žalobní důvody vycházející jednak z toho, že její příspěvek na rok 2016 byl opraven jen minimálně (třetí žalobní důvod), a jednak z toho, že je protiprávní vrátit jí přeplatek až v roce 2017 (čtvrtý žalobní důvod).

105 Úvodem je třeba poznamenat, že žalobkyně vznáší námitky proti postupu při přijímání napadených rozhodnutí pouze ve dvou dopisech ze dne 9. května a 30. července 2018 zaslaných Tribunálu po získání odpovědi Jednotného výboru na první a druhé usnesení. Žalobkyně v tomto ohledu uplatňuje argumenty hlavně na podporu svých tvrzení, jimiž se snaží prokázat porušení podstatných formálních náležitostí namítané v žalobních důvodech vycházejících z porušení povinnosti uvést odůvodnění a z neúplného oznámení napadených rozhodnutí.

106 Nejprve je třeba zkoumat výtky týkající se porušení procesních pravidel a žalobní důvod vycházející z porušení povinnosti uvést odůvodnění.

K dodržení formálních náležitostí pro přijetí napadených rozhodnutí

107 Žalobkyně ve svých dopisech z 9. května a 30. července 2018 konstatovala, že podpisy na napadených rozhodnutích jsou naprosto totožné a že Jednotný výbor nevysvětlil, jak je zajištěna autenticita případného pokynu předsedkyně Jednotného výboru použít elektronický podpis. Žalobkyně dále poznamenala, že přílohy rozhodnutí byly zaslány v elektronické podobě e-mailem členům a pozorovatelům výkonného zasedání, zatímco Jednotný výbor v dopise ze dne 13. září 2016 z bezpečnostních důvodů striktně odmítl zaslat jí tytéž dokumenty elektronicky nebo poštou. V dopise

ze dne 9. května 2018 požádala žalobkyně Tribunál, aby přijal organizační procesní opatření v souladu s čl. 24 prvním pododstavcem statutu Soudního dvora ve spojení s čl. 89 odst. 3 písm. a) a b) jednacího řádu za účelem položení procesních otázek Jednotnému výboru.

108 V dopise ze dne 30. července 2018 dále žalobkyně konstatovala, že při přijímání prvního napadeného rozhodnutí došlo k řadě procesních pochybení. Nejprve uvedla, že elektronické odpovědi členů výkonného zasedání Jednotného výboru, z nichž měl vyplývat jejich souhlas s přijetím rozhodnutí písemným postupem, nebyly Tribunálu předloženy. Poté uvedla, že po zjištění nepřesností ve výpočtech bylo rozhodnutí přijaté písemným postupem změněno večer 15. dubna 2016 s tím, že mlčení členů bylo považováno za souhlas, přičemž Jednotný výbor v komunikaci s členy výkonného zasedání nestanovil žádnou lhůtu pro vyjádření případných námitek. Žalobkyně podotkla, že tyto zprávy nebyly adresovány jednomu členovi výkonného zasedání a Tribunálu nebylo podáno vysvětlení či předložen důkaz o tom, že byl tento člen uvědomen jiným způsobem. Postup při přijímání rozhodnutí je podle ní v rozporu se zásadou řádné správy vymezenou judikaturou a převzatou v článku 41 Listiny základních práv Evropské unie i s jednacím řádem pro výkonné zasedání a konkrétně s jeho čl. 9 odst. 1 a 2 a článkem 11. Žalobkyně konečně kritizovala formát návrhů rozhodnutí zaslaných dne 15. dubna a 19. května 2016, tedy jejich zaslání elektronickou cestou ve formě souborů XLSX. Výpočet by podle ní neměl být proveden v dokumentu typu XLSX, ve kterém lze veškeré dané či dílčí hodnoty kdykoli změnit bez ohledu na to, zda k tomu dojde nedopatřením či úmyslně. Bez ověřitelného elektronického podpisu, který by mohl zaručit, že nedošlo k falzifikaci či změně částek příspěvků, nelze zjistit, jaký DOCX, XLSX nebo PDF dokument je „podepsaným originálem“ částek stanovených pro jednotlivé instituce.

109 Ve svém dopise ze dne 27. března 2018 Jednotný výbor tvrdil, že při přijímání napadených rozhodnutí nedošlo k porušení podstatných formálních náležitostí. Ve svém dopise ze dne 6. června 2018 Jednotný výbor upřesnil, že bezpečnost e-mailové komunikace byla vždy zajištěna a nemá vliv na obsah ani legalitu výpočtu příspěvků předem. Tento aspekt tedy podle něj není pro rozhodnutí o žalobě relevantní.

110 Pokud jde dále o návrh žalobkyně na vydání organizačního procesního opatření, Jednotný výbor dopisem ze dne 11. září 2018 v podstatě požádal Tribunál, aby jej zamítl z důvodu porušení čl. 88 odst. 2 jednacího řádu, jelikož žalobkyně nevysvětlila, v čem by tato opatření byla užitečná pro potřeby řízení a relevantní pro rozhodnutí o žalobě.

111 Je třeba připomenout, že Soudní dvůr rozhodl, že *ratio* a formální stránka tvoří neoddělitelný celek, a proto je vyhotovení aktu v písemné podobě nezbytným výrazem vůle úřadu, který akt přijímá (rozsudky ze dne 15. června 1994, Komise v. BASF a další, C-137/92 P, EU:C:1994:247, bod 70, a ze dne 6. dubna 2000, Komise v. ICI, C-286/95 P, EU:C:2000:188, bod 38).

112 Autentizace aktu má zajistit právní jistotu tím, že je text přijatý autorem aktu zachycen v dále neměnné podobě, a jde o podstatnou formální náležitost (rozsudky ze dne 15. června 1994, Komise v. BASF a další, C-137/92 P, EU:C:1994:247, body 75 a 76, a ze dne 6. dubna 2000, Komise v. ICI, C-286/95 P, EU:C:2000:188, body 40 a 41).

113 Soudní dvůr rovněž rozhodl, že k porušení podstatné formální náležitosti dojde již tím, že akt nebyl autentizován, aniž je dále nutné prokázat, že je akt stižen jinou vadou, nebo že to, že nebyl autentizován, způsobilo újmu tomu, kdo se jí dovolává (rozsudek ze dne 6. dubna 2000, Komise v. ICI, C-286/95 P, EU:C:2000:188, bod 42).

114 Přezkum toho, zda byla splněna formální náležitost spočívající v autentizaci aktu, a potažmo přezkum jeho určitosti, předchází jakémukoli jinému přezkumu, jako je přezkum pravomoci autora aktu, dodržení zásady kolegiality nebo dodržení povinnosti akty odůvodnit (rozsudek ze dne 6. dubna 2000, Komise v. ICI, C-286/95 P, EU:C:2000:188, bod 46).

115 Pokud unijní soud při přezkumu aktu, který mu byl předložen, konstatuje, že tento akt nebyl řádně autentizován, má povinnost uplatnit i bez návrhu důvod vycházející z porušení podstatné formální náležitosti, které spočívá v nedostatku řádné autentizace, a akt stižený takovou vadou v důsledku toho zrušit (rozsudek ze dne 6. dubna 2000, Komise v. ICI, C-286/95 P, EU:C:2000:188, bod 51).

116 V tomto ohledu není důležité, že skutečnost, že akt nebyl autentizován, nezpůsobila újmu jedné ze stran sporu. Autentizace aktů je totiž podstatnou formální náležitostí ve smyslu článku 263 SFEU, která je zásadní z hlediska právní jistoty, a její porušení vede ke zrušení vadného aktu, aniž je nutné prokazovat existenci takové újmy (rozsudek ze dne 6. dubna 2000, Komise v. ICI, C-286/95 P, EU:C:2000:188, bod 52; viz rovněž v tomto smyslu rozsudek ze dne 8. září 2016, Goldfish a další v. Komise, T-54/14, EU:T:2016:455, bod 47).

117 V tomto případě je třeba konstatovat, že žalobkyně neuplatňuje chybějící autentizaci jakožto formální žalobní důvod na podporu své žaloby, vyjadřuje nicméně pochybnosti o autenticitě podpisu předsedkyně Jednotného výboru na napadených rozhodnutích.

118 Z judikatury citované v bodě 115 výše v každém případě vyplývá, že se jedná o otázku, kterou musí unijní soud uplatnit i bez návrhu.

119 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že v odpověď na první usnesení, kterým bylo Jednotnému výboru nařízeno, aby předložil úplnou kopii originálu napadených rozhodnutí včetně jejich jediných příloh, Jednotný výbor dne 15. ledna 2018 předložil jako znění jednotlivých rozhodnutí dvoustránkový dokument obsahující PDF sken podepsané listinné verze, z čehož bylo možné nabýt přesvědčení, že zde jde skutečně o kopii originálu, tj. kopii dokumentu, který byl formálně předložen k podpisu a který Jednotný výbor přijal na výkonném zasedání. Jednotný výbor nepředložil kopii originálu příloh, ale pouze vygenerovaný PDF dokument s elektronickými údaji bez autentizačních prvků, jimiž by bylo možné zaručit jeho pravost.

120 Druhým organizačním procesním opatřením a poté druhým usnesením Tribunál požádal Jednotný výbor, aby vysvětlil, jaký formát měly přílohy v okamžiku přijetí napadených rozhodnutí, a v případě, že byly předloženy v elektronické podobě, aby toto vysvětlil a poskytl autentizační prvky potřebné k tomu, aby dokázal, že PDF dokumenty předložené Tribunálu odpovídají verzi, která byla předložena k podpisu a Jednotným výborem na výkonném zasedání na schůzi dne 15. dubna 2016 přijata. Tribunál rovněž vyzval Jednotný výbor, aby se vyjádřil k otázce právní existence napadených rozhodnutí a dodržení podstatných formálních náležitostí při jejich přijímání.

121 V odpovědích na druhé organizační procesní opatření a na druhé usnesení ze dne 27. března a 18. května 2018 Jednotný výbor poprvé tvrdil, že napadená rozhodnutí nepřijal na výkonném zasedání svých členů, nýbrž písemným postupem v elektronické podobě v souladu s čl. 7 odst. 5 jednacího řádu pro výkonné zasedání – podle něhož v souladu se zásadou důvěrnosti podle článku 15 jednacího řádu pro výkonné zasedání probíhá komunikace týkající se výkonného zasedání v zásadě elektronickou formou, což platí i pro příslušné dokumenty – a článkem 9 jednacího řádu pro výkonné zasedání.

122 Pokud jde o postup při přijímání prvního napadeného rozhodnutí, ze spisu vyplývá, že e-mailem ze dne 13. dubna 2016 odeslaným v 17:41 hodin členům výkonného zasedání a obsahujícím tři přílohy včetně dokumentu ve formátu PDF, nadepsaného „Memorandum2_Final results.pdf“, Jednotný výbor požádal výkonné zasedání Jednotného výboru o formální schválení příspěvků předem na rok 2016 do 15. dubna 2016 ve 12 hodin.

123 E-mailem ze dne 15. dubna 2016 zaslaným v 19:04 hodin Jednotný výbor oznámil, že při výpočtu příspěvků došlo k chybě, že zašle změněnou verzi dokumentu nazvaného „Memorandum 2“ a že bez námitek adresátů bude již udělený souhlas chápán tak, že se vztahuje i na opravené částky.

124 E-mailem ze dne 15. dubna 2016 odeslaným ve 20:06 hodin byl zaslán ohlášený dokument ve formátu XLSX pod názvem „Final results15042016.xlsx“.

125 Co se týče postupu při přijímání druhého napadeného rozhodnutí, Jednotný výbor upřesnil, že dne 19. května 2016 v 21:25 hodin zaslal členům výkonného zasedání e-mail zahajující písemný postup, v němž vyzval ke schválení úpravy výpočtu příspěvků předem na rok 2016 a jehož přílohou byl soubor ve formátu XLSX, nazvaný „Delta“, s výsledky upraveného výpočtu. O souhlas bylo požádáno – „z důvodu naléhavosti věci“ – do 17 hodin dne 20. května 2016.

126 Jednotný výbor v dopise ze dne 6. června 2018 tvrdil, že text napadených rozhodnutí byl elektronicky podepsán předsedkyní Jednotného výboru.

127 Je však nutno konstatovat, že Jednotný výbor, který tvrzení, že byl v zásadě předložen elektronický text a certifikáty elektronického podpisu zaručující autenticitu, nijak nedokládá ani se o to nesnaží, naopak předkládá důkazy, které jsou ve skutečnosti s tímto tvrzením v rozporu.

128 Pokud jde totiž o znění napadených rozhodnutí, Jednotný výbor předkládá PDF dokumenty, jejichž poslední stránka obsahuje zdánlivý vlastnoruční podpis, který na ni byl zjevně umístěn zkopírováním a vložením obrazového souboru, bez certifikátů elektronického podpisu.

129 Pokud jde o přílohy napadených rozhodnutí, v nichž jsou uvedeny částky příspěvků, a jsou tak podstatnou součástí rozhodnutí, ani tyto přílohy neobsahují elektronický podpis a s textem napadených rozhodnutí nejsou neoddělitelně spojeny.

130 Za účelem prokázání autenticity příloh napadených rozhodnutí předložil Jednotný výbor v reakci na druhé usnesení dokumenty ve formátu TXT, které měly doložit, že hashovací hodnota (hash value) těchto příloh byla totožná s hashovací hodnotou dokumentů ve formátu XLSX přiložených k e-mailu ze dne 15. dubna 2016 zaslanému ve 20:06 hodin a k e-mailu ze dne 19. května 2016 zaslanému ve 21:25 hodin.

131 Je však třeba poznamenat, že za účelem prokázání, že byly přílohy napadených rozhodnutí opatřeny elektronickým podpisem, jak tvrdí Jednotný výbor (viz bod 126 výše), měl tento výbor předložit certifikát pro elektronický podpis připojený k těmto přílohám, a nikoli TXT dokumenty s hashovací hodnotou. Předložení takových TXT dokumentů nasvědčuje tomu, že Jednotný výbor neměl k dispozici certifikát pro elektronický podpis a že přílohy napadených rozhodnutí tedy na rozdíl od toho, co tvrdí, nebyly opatřeny elektronickým podpisem.

132 Dokumenty ve formátu TXT předložené Jednotným výborem mimo to nejsou s dotčenými přílohami objektivně a neoddělitelně spojeny.

133 Pouze pro úplnost je konečně třeba uvést, že požadovanou autentizací v každém případě není autentizace návrhů zaslaných ke schválení e-mailem ze dne 15. dubna 2016 ve 20:06 hodin a e-mailem ze dne 19. května 2016 ve 21:25 hodin, nýbrž autentizace textů, které měly vzniknout po tomto schválení. Teprve schválením totiž vznikne originální dokument a je autentizován připojením podpisu.

134 Z výše uvedeného vyplývá, že požadavek na autentizaci napadených rozhodnutí nebyl splněn.

135 Nad rámec těchto konstatování týkajících se chybějící autentizace napadených rozhodnutí, která je podle judikatury připomenuté v bodech 113 až 116 výše sama o sobě důvodem ke zrušení napadených rozhodnutí, Tribunál považuje za vhodné učinit určité závěry k tomu, jak bylo první rozhodnutí přijato.

136 Jak je uvedeno v bodě 122 výše, v tomto případě byl písemný postup pro přijetí prvního napadeného rozhodnutí zahájen e-mailem ze dne 13. dubna 2016 odeslaným v 17:41 hodin, kterým byla členům výkonného zasedání Jednotného výboru uložena lhůta ke schválení návrhu rozhodnutí do 12 hodin dne

15. dubna 2016, což je kratší lhůta než dva pracovní dny, ačkoli čl. 9 odst. 2 jednacího řádu pro výkonné zasedání „zpravidla vyžaduje [lhůtu] minimálně pět pracovních dnů“. V rozporu s požadavky jednacího řádu pro výkonné zasedání e-mail ze dne 13. dubna 2016 neuvádí žádný důvod pro zkrácení lhůty. Nezmiňuje ani čl. 9 odst. 2 jednacího řádu pro výkonné zasedání.

137 Pouze pro úplnost je ostatně třeba uvést, že Jednotný výbor nedokazuje, že by bylo naléhavé přijmout rozhodnutí dne 15. dubna 2016, a nikoli 20. dubna 2016, což by bylo v souladu s procesními pravidly. V tomto ohledu je třeba poznamenat, že 15. dubna 2016 není datum stanovené právní úpravou. Toto zkrácení lhůty pro přijetí rozhodnutí je první procesní vadou.

138 Článek 9 odst. 1 jednacího řádu pro výkonné zasedání dále stanoví, že rozhodnutí lze přijímat písemně s výjimkou případů, kdy nejméně dva členové výkonného zasedání vyjádří nesouhlas do 48 hodin od zahájení písemného postupu.

139 V tomto ohledu se ukazuje, že Jednotný výbor rovněž nerespektoval jednací řád pro výkonné zasedání, jelikož lhůta pro písemný postup byla o šest hodin kratší než 48 hodin požadovaných k vyjádření námitek proti použití písemného postupu. Nic přitom nebránilo tomu, aby byla lhůta pro odpověď určena na 15. dubna 2016 v 18 hodin, pokud by bylo nutné přijmout rozhodnutí v tento den. Toto je druhá procesní vada.

140 Jednotný výbor se nesprávně pokouší odůvodnit porušení jednacího řádu pro výkonné zasedání tím, že členové výkonného zasedání Jednotného výboru nevznesli námitky. Postačí uvést, že Jednotný výbor má povinnost použít pravidla upravující rozhodovací proces, která regulují zkrácení lhůty, jsou-li splněny určité podmínky, a že údajná absence námitek nemění nic na tom, že k porušení došlo *ab initio*, když Jednotný výbor určil lhůtu v rozporu s tím, co stanoví jednací řád pro výkonné zasedání.

141 Ačkoli e-mail ze dne 13. dubna 2016 vyzýval členy výkonného zasedání Jednotného výboru k udělení formálního souhlasu prostřednictvím e-mailu zaslaného do schránky Jednotného výboru, žádný e-mail se souhlasem nepředložil. Jediným důkazem o souhlasu je tvrzení Jednotného výboru v e-mailu z pátku 15. dubna 2016 v 19:04 hodin, že byl tento souhlas udělen.

142 V tomto e-mailu z pátku 15. dubna 2016 odeslaném v 19:04 hodin, který nebyl napoprvé zaslán všem členům výkonného zasedání (A, člen výkonného zasedání Jednotného výboru, nebyl zařazen mezi adresáty tohoto e-mailu, ten mu byl zaslán o 21 minut později), navíc Jednotný výbor informoval o chybě ve výpočtu příspěvků předem a oznámil, že v samostatném e-mailu zašle upravenou verzi „memoranda 2“. E-mail z 19:04 hodin bez poskytnutí lhůty pro případnou reakci uváděl, že bez námitek ze strany členů výkonného zasedání Jednotného výboru se bude mít za to, že jimi udělený souhlas platí i pro upravené částky příspěvků. Jednotný výbor tak zahájil postup pro přijetí rozhodnutí bez námitek, který sice není jednacímu řádu pro výkonné zasedání cizí, avšak který byl zahájen za nestandardních podmínek zejména vzhledem k tomu, že k přijetí rozhodnutí nebyla stanovena lhůta. Vedle dvou vad zmíněných již v bodech 136 až 139 jde o třetí procesní vadu.

143 Je třeba zdůraznit, že Jednotný výbor předložil v příloze k dopisu ze dne 11. září 2018 důkaz o tom, že e-mail z 19:04 hodin byl A. zaslán v 19:25, tj. o 21 minut později. A. v e-mailu z téhož dne v 19:34 hodin uvedl, že nemá námitky proti malým změnám, o nichž jej Jednotný výbor informoval v 19:25 hodin přeposláním e-mailu z 19:04 hodin. Ačkoli tento e-mail obsahoval změněné částky pro tři konkrétní instituce, neuváděl změněné částky pro zbývající instituce, jejichž příspěvek byl mírně snížen.

144 Z těchto skutečností vyplývá, že A. udělil souhlas ještě před tím, než mohl mít přístup ke změněné verzi příspěvků všech institucí, která byla následně zaslána, avšak nikoli jemu, jak je uvedeno v bodě 145 níže. Tento dokument přitom uvádí částky, které byly nakonec přijaty v prvním napadeném rozhodnutí.

145 Téhož dne ve 20:06 hodin zaslal Jednotný výbor samostatný e-mail s přílohou, dokumentem XLSX nazvaným „Final results15042016.xlsx“. Tento e-mail opět nebyl zaslán A. Tato posledně uvedená okolnost je čtvrtou procesní vadou.

146 Vzhledem k datu napadeného rozhodnutí (dne 15. dubna 2016) je kromě toho jasné, že i když nebyla v e-mailu ze dne 15. dubna 2016 odeslaném v 19:04 hodin stanovena žádná lhůta, mělo se za to, že konsensu bude dosaženo téhož dne, tj. logicky o půlnoci. Jednotný výbor v e-mailu ze dne 13. dubna 2016 (přiloženém k e-mailu ze dne 15. dubna 2016 odeslanému v 19:04 hodin) uvedl, že hodlá přijmout rozhodnutí dne 15. dubna. I kdyby tato informace byla chápána tak, že jakákoli námitka musí být vznesena do půlnoci 15. dubna 2016, nic to nemění na tom, že v tomto případě byl postup pro schválení konsensem zahájen v pátek večer v 19:04 a skončil téhož dne o půlnoci. Tyto okolnosti činí třetí procesní vadu konstatovanou v bodě 142 výše o to závažnější.

147 Postup pro dosažení konsensu prokazatelně nebyl řádný tím spíše, že kromě opomenutí zaslat e-mail z 20:06 hodin A. (viz bod 127 výše), což by samo o sobě činilo postup vadným, Jednotný výbor nedokazuje, že ostatní členové výkonného zasedání Jednotného výboru o e-mailu z 20:06 hodin věděli (což ostatně platí i pro e-mail z 19:04 hodin) a znali jeho obsah. Jednotný výbor předložil určité důkazy za účelem ověření, že e-maily zaslané v 19:04 a 20:06 hodin byly doručeny do e-mailových schránek adresátů. Nicméně kromě toho, že tato namátková kontrola nebyla provedena u všech členů výkonného zasedání Jednotného výboru, neprokazuje ani to, že členové výkonného zasedání Jednotného výboru do půlnoci téhož dne vůbec věděli, že jim tyto e-maily byly zaslány.

148 Vzhledem k povaze postupu schvalování konsensem, kdy je souhlas dovozován z absence námitek, je přitom nutné, aby bylo před přijetím rozhodnutí minimálně prokázáno, že se osoby účastnící se schvalování konsensem o tomto postupu dozvěděly a mohly se s návrhem, který jim byl předložen k odsouhlasení, seznámit. V tomto případě bylo první napadené rozhodnutí vzhledem k tomu, co je v něm uvedeno a k tomu, že bylo téhož dne zasláno vnitrostátnímu orgánu (viz bod 11 výše), přijato nejpozději o půlnoci 15. dubna 2016. Jednotný výbor přitom nepředložil důkaz o tom, že členové výkonného zasedání Jednotného výboru měli možnost seznámit se s pozměněným rozhodnutím, nebo že vůbec věděli o e-mailech z 19:04 a 20:06 hodin.

149 Na okraj je třeba uvést, že příloha prvního napadeného rozhodnutí předloženého ke schválení dne 13. dubna 2016 měla formu elektronického PDF dokumentu (viz body 122 a 136 výše), zatímco příloha předložená ke schválení večer dne 15. dubna 2016 měla formu elektronického XLSX dokumentu (viz body 124 a 145 výše).

150 Je tedy třeba uvést, že pokud by nedošlo k chybě zmíněné v e-mailech z večera 15. dubna 2016 (viz bod 123 výše), první napadené rozhodnutí by jako přílohu obsahovalo elektronický PDF dokument, a nikoli soubor XLSX.

151 Tribunál k tomuto rozdílu může pouze konstatovat, že Jednotný výbor použil různé elektronické formáty, ačkoli má povinnost dbát na jednotnost a formální koherenci dokumentů předkládaných ke schválení a poté přijímaných. Tato nepřesnost má důsledky, které nejsou čistě procesního rázu, jelikož údaje poskytnuté formou PDF souboru postrádají podrobnosti k výpočtovým polím v souboru XLSX a takový PDF soubor minimálně v tomto případě uvádí na rozdíl od souboru XLSX zaokrouhlené hodnoty. Pokud jde o faktor korekce o riziko uvedený v napadeném rozhodnutí, tj. faktor v kontextu eurozóny, z odpovědi Jednotného výboru vyplývá, že hodnota uvedená v prvním napadeném rozhodnutí poskytnutá v odpověď na první usnesení v PDF souboru neodpovídá přesně hodnotě uvedené v XLSX souboru, která má čtrnáct desetinných míst, nýbrž je zaokrouhlena na dvě desetinná místa, což je nepoužitelné k ověření výpočtu příspěvku.

152 Z výše uvedeného vyplývá, že kromě chybějící autentizace zmíněné v bodě 134 výše, která implikuje zrušení napadených rozhodnutí, bylo první napadené rozhodnutí přijato ve zjevném rozporu s procesními požadavky na schválení tohoto rozhodnutí členy výkonného zasedání Jednotného výboru a na získání tohoto souhlasu.

153 V tomto ohledu je třeba uvést, že to, že se fyzické a právnické osoby nemohou dovolávat porušení pravidel, která nejsou určena k zajištění ochrany jednotlivců, nýbrž upravují interní fungování služby v zájmu řádné správy (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 7. května 1991, Nakajima v. Rada, C-69/89, EU:C:1991:186, body 49 a 50), neznamená, že se jednotlivec nemůže užitečně dovolávat porušení pravidla upravujícího rozhodovací proces vedoucí k přijetí unijního aktu. Je totiž třeba rozlišovat ustanovení upravující interní postupy orgánu, jejichž porušení se nemohou fyzické a právnické osoby dovolávat, protože se týkají pouze způsobů interního fungování orgánu, které nemohou mít vliv na jejich právní postavení, a ustanovení, jejichž porušení se naopak lze dovolávat, jelikož zakládají práva a jsou pro tyto osoby faktorem právní jistoty (rozsudek ze dne 17. února 2011, Zhejiang Xinshiji Foods a Hubei Xinshiji Foods v. Rada, T-122/09, nezveřejněný, EU:T:2011:46, bod 103).

154 V projednávané věci analýza postupu pro přijetí prvního napadeného rozhodnutí svědčí o tom, že bylo porušeno značné množství pravidel pro organizaci elektronického písemného postupu pro přijímání rozhodnutí. Přestože to článek 9 jednacího řádu pro výkonné zasedání výslovně nestanoví, rozumí se samo sebou, že součástí každého písemného postupu je nutně zaslání návrhu rozhodnutí všem členům rozhodovacího orgánu dotčeného tímto postupem. Pokud jde konkrétně o postup pro přijetí rozhodnutí na základě konsensu, jako je tomu v tomto případě (viz body 142 až 148 výše), rozhodnutí nelze přijmout, není-li přinejmenším prokázáno, že všichni členové měli možnost se předem seznámit s návrhem rozhodnutí. Tento postup si konečně žádá, aby byla určena lhůta k tomu, aby členové uvedeného orgánu zaujali k návrhu postoj.

155 Procesní pravidla, jejichž cílem je zajistit dodržení podstatných formálních náležitostí elektronického písemného postupu a jakéhokoli postupu pro přijetí rozhodnutí na základě konsensu, byla v projednávaném případě porušena. Toto porušení má přímý dopad na právní jistotu, neboť vedlo k přijetí rozhodnutí, u něhož není prokázáno nejen to, že bylo schváleno orgánem, který k tomu má pravomoc, ale ani to, že s ním byli všichni jeho členové předem seznámeni.

156 Nedodržení takových procesních pravidel nezbytných pro vyjádření souhlasu představuje porušení podstatných formálních náležitostí, které může unijní soud zkoumat i bez návrhu (rozsudky ze dne 24. června 2015, Španělsko v. Komise, C-263/13 P, EU:C:2015:415, bod 56, a ze dne 20. září 2017, Tilly-Sabco v. Komise, C-183/16 P, EU:C:2017:704, bod 116).

157 Pokud jde konečně o druhé napadené rozhodnutí, je třeba uvést, že nenahrazuje první napadené rozhodnutí, které stanovilo výši příspěvků, ale pouze tyto částky po technické stránce a v omezeném rozsahu upravuje. Zrušení prvního napadeného rozhodnutí má nutně za následek zrušení druhého.

158 Z výše uvedeného vyplývá, že napadená rozhodnutí musí být zrušena, aniž je třeba rozhodnout o údajném porušení článku 11 jednacího řádu pro výkonné zasedání a o návrhu na vydání organizačního procesního opatření, který žalobkyně podala dopisem ze dne 9. května 2018 zmíněným v bodě 107 výše.

159 Nad rámec tohoto závěru považuje Tribunál v zájmu řádného výkonu spravedlnosti za vhodné vyjádřit se rovněž k dodržení povinnosti uvést odůvodnění v projednávaném případě.

K prvnímu žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení povinnosti uvést odůvodnění

160 Žalobkyně má za to, že Jednotný výbor porušil v napadených rozhodnutích povinnost uvést odůvodnění, kterou stanoví čl. 296 druhý pododstavec SFEU. Skutečnost, že tato rozhodnutí jí nejsou určena, nebrání tomu, aby tento žalobní důvod uplatnila, jelikož zájem, který mohou mít osoby bezprostředně a osobně dotčené aktem na získání vysvětlení, musí být zohledněn při posuzování rozsahu povinnosti uvést odůvodnění.

161 Žalobkyně připomíná, že podle judikatury musí být odůvodnění uvedeno v dotčeném právním aktu a musí být kromě toho pro jednotlivce srozumitelné. Z odůvodnění musí vyplývat hlavní skutkové a právní okolnosti, z nichž rozhodnutí vychází a které jsou nezbytné k pochopení důvodů, které vedly k jeho přijetí.

162 To, že se žalobkyně účastnila procesu shromažďování informací, jí neumožňuje získat dostatečné informace, neboť její příspěvek není vyčíslen pouze na základě údajů od ní, ale na základě údajů od všech dotčených institucí.

163 Pokud jde o tvrzení Jednotného výboru, že nelze odůvodnit rozhodnutí a neodhalit přitom obchodní tajemství jiných institucí, žalobkyně se dovolává judikatury Soudního dvora, podle níž povinnost zachovat obchodní tajemství nemůže být vykládána natolik extenzivně, že by povinnost uvést odůvodnění zbavila jejího obsahu na úkor práva dotčených hospodářských subjektů na to být vyslechnuty. V projednávané věci bylo poskytnutí informací požadovaných žalobkyní od počátku systematicky odpíráno.

164 Žalobkyně konečně zpochybňuje argumentaci Jednotného výboru, podle které by výpočet provedený Jednotným výborem byl nadále platný, i kdyby Tribunál rozhodl, že bylo odůvodnění nedostatečné. Podle žalobkyně nelze automaticky předpokládat, že by v případě zrušení bylo přijato nové totožné rozhodnutí.

165 Jednotný výbor tvrdí, že žalobkyni nemusel poskytnout podrobný popis důvodů přímo, jelikož jeho rozhodnutí nejsou adresována této instituci, nýbrž rakouskému vnitrostátnímu orgánu. Kromě toho se dovolává judikatury, podle níž musí být požadavek na odůvodnění posuzován v závislosti na okolnostech projednávaného případu, a zejména zájmu, který může mít adresát dotčeného aktu na získání vysvětlení.

166 Pro případ, že by se napadená rozhodnutí žalobkyně bezprostředně týkala, Jednotný výbor tvrdí, že jsou splněny podmínky čl. 296 odst. 2 SFEU. Vzhledem k tomu, že adresátem rozhodnutí Jednotného výboru je rakouský vnitrostátní orgán, a nikoli žalobkyně, musí být odůvodnění dostatečné k tomu, aby tento vnitrostátní orgán pochopil skutkové a právní okolnosti, na nichž je založen výpočet, což je v projednávané věci podle něj splněno. Na podporu své argumentace Jednotný výbor cituje judikaturu, podle níž může účast zainteresovaných osob při vypracovávání aktu snížit požadavky na odůvodnění, neboť přispívá k jejich informovanosti, a otázku, zda odůvodnění rozhodnutí splňuje požadavky stávajícího článku 296 SFEU, je třeba posuzovat nejen s ohledem na jeho znění, ale také s ohledem na jeho kontext, jakož i všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast.

167 Napadená rozhodnutí totiž byla přijata v kontextu, který žalobkyně dobře znala. Ačkoli na základě právního rámce jako takového není možný výpočet přesné částky, poskytuje jasné údaje o nejdůležitějších kritériích zohledňovaných při výpočtu.

168 Jednotný výbor tvrdí, že v souladu s čl. 70 odst. 2 nařízení č. 806/2014 vychází postup při výpočtu z úzké spolupráce mezi ním a vnitrostátním orgánem. Z tohoto důvodu byl rakouský vnitrostátní orgán seznámen s metodikou pro výpočet příspěvků na rok 2016. To platí tím spíše, že příspěvky předem na rok 2015 vyčíslily a vybraly v souladu s nařízením v přenesené pravomoci 2015/63 samy

vnitrostátní orgány. Jednotný výbor proto zastává názor, že odůvodnění v napadených rozhodnutích bylo dostatečné pro rakouský vnitrostátní orgán, který byl jako všechny ostatní vnitrostátní orgány úzce zapojen do výpočtu příspěvků předem na rok 2016.

169 Jednotný výbor se dále domnívá, že žalobkyně jde nad rámec podmínek stanovených v čl. 296 odst. 2 SFEU, když tvrdí, že by měla být schopna vypočítat své vlastní příspěvky předem na základě odůvodnění Jednotného výboru. Část informací potřebných pro výpočet příspěvků předem na rok 2016 týkajících se žalobkyně zahrnuje důvěrné informace jiných institucí. Podle článku 339 SFEU má Jednotný výbor povinnost chránit všechny důvěrné údaje institucí. Tato povinnost je rovněž stanovena v čl. 41 odst. 2 písm. b) Listiny základních práv, v čl. 14 odst. 7 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63, v čl. 88 nařízení č. 806/2014 a v článku 84 směrnice 2014/59.

170 Podle názoru Jednotného výboru žalobkyně opomněla uvést, že velmi podrobné vysvětlení k výpočtu obdržela ve výměru rakouského vnitrostátního orgánu ze dne 26. dubna 2016 a že byla podrobně informována o důvodech.

171 Jednotný výbor konečně tvrdí, že porušení čl. 296 odst. 2 SFEU nemá za následek neplatnost výpočtů. I kdyby tedy Tribunál zrušil z tohoto důvodu napadená rozhodnutí, tento výpočet by nadále platil a Jednotný výbor by mohl neprodleně přijmout nová totožná rozhodnutí. Jak Soudní dvůr konstatoval v rozsudku ze dne 6. července 1983, Geist v. Komise (117/81, EU:C:1983:191, bod 7), žalobce nemá legitimní zájem na zrušení rozhodnutí pro formální vadu, pokud administrativa nemá prostor pro uvážení a je povinna jednat tak, jak jednala.

172 Podle ustálené judikatury musí být odůvodnění požadované článkem 296 SFEU přizpůsobeno povaze dotčeného aktu a musí z něj jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, jenž akt vydal, tak aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, a příslušný soud mohl vykonávat přezkum (viz rozsudek ze dne 20. prosince 2017, Comunidad Autónoma de Galicia a Retegal v. Komise, C-70/16 P, EU:C:2017:1002, bod 59 a citovaná judikatura).

173 Požadavek na odůvodnění musí být posuzován v závislosti na okolnostech případu, zejména v závislosti na obsahu aktu, povaze dovolávaných důvodů, jakož i zájmu, který mohou mít osoby, kterým je akt určen, nebo jiné osoby, kterých se akt bezprostředně a osobně dotýká, na získání vysvětlení. Není požadováno, aby odůvodnění vylíčilo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož otázka, zda odůvodnění aktu splňuje požadavky článku 296 SFEU, musí být posuzována nejen s ohledem na jeho znění, ale také s ohledem na jeho kontext, jakož i s ohledem na všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast (viz rozsudek ze dne 7. března 2013, Acino v. Komise, T-539/10, nezveřejněný, EU:T:2013:110, bod 124 a citovaná judikatura).

174 Odůvodnění určitého aktu navíc musí být logické a nesmí vykazovat vnitřní rozpor, který by bránil řádnému pochopení důvodů, ze kterých tento akt vychází (rozsudek ze dne 15. července 2015, Pilkington Group v. Komise, T-462/12, EU:T:2015:508, bod 21 a citovaná judikatura).

175 Úvodem je třeba připomenout, že i když jsou rozhodnutí stanovící příspěvky předem v systému zavedeném nařízením č. 806/2014 a prováděcím nařízením 2015/81 oznamována vnitrostátním orgánům, instituce, které je mají platit, včetně žalobkyně, jsou na rozdíl od toho, co tvrdí Jednotný výbor, uvedenými rozhodnutími osobně a bezprostředně dotčeny (viz body 73 až 79 výše).

176 Zájem na získání vysvětlení, který tyto instituce mohou mít, tedy musí být při posouzení rozsahu povinnosti odůvodnit dotčená rozhodnutí zohledněn. Dále je třeba připomenout, že účelem odůvodnění je rovněž umožnit unijnímu soudu přezkum.

177 V tomto případě je třeba uvést, že Jednotný výbor porušil povinnost uvést odůvodnění několikrát.

178 Pokud jde o text prvního napadeného rozhodnutí, ten zmiňuje pouze nařízení č. 806/2014, konkrétně jeho čl. 70 odst. 2, konzultace a spolupráci se subjekty [Evropskou centrální bankou (ECB) a vnitrostátními orgány], a skutečnost, že výpočet se provádí tak, aby všechny jednotlivé příspěvky nepřesahovaly určitou úroveň (a to 12,5 % cílové úrovně stanovené v čl. 69 odst. 1 nařízení č. 806/2014). Neobsahuje informaci o jednotlivých krocích výpočtu příspěvku týkajícího se žalobkyně ani číselné údaje týkající se těchto jednotlivých kroků.

179 Je pravda, že znění článku 70 nařízení č. 806/2014 uvedeného v prvním napadeném rozhodnutí, a konkrétně jeho odstavec 6, lze chápat tak, že Jednotný výbor počítá příspěvky předem na základě „[aktů] v přenesené pravomoci, které upřesňují pojem příspěvků upravených v poměru k rizikovému profilu institucí, přijaté Komisí podle čl. 103 odst. 7 směrnice 2014/59/EU“, tedy v projednávané věci nařízení v přenesené pravomoci 2015/63.

180 Nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 navíc obsahuje podrobná pravidla, která musí Jednotný výbor použít při výpočtu příspěvků.

181 Tyto skutečnosti však nepostačují k tomu, aby bylo možné pochopit, jak tato pravidla Jednotný výbor použil v případě žalobkyně, aby dospěl k částce příspěvku uvedené v příloze prvního napadeného rozhodnutí.

182 Je třeba dodat, že první napadené rozhodnutí nezmiňuje mezitímní rozhodnutí Jednotného výboru přijatá za účelem provedení úpravy výpočtu příspěvků (dále jen „mezitímní rozhodnutí“), a sice alespoň následující rozhodnutí:

– rozhodnutí výkonného zasedání Jednotného výboru ze dne 14. září 2015 o definici souboru ukazatelů „dodatečné ukazatele rizika, které stanoví orgán příslušný k řešení krize“ (SRB/ES/SRF/2015/00);

– rozhodnutí výkonného zasedání Jednotného výboru ze dne 30. listopadu 2015 o obecných pravidlech pro výpočet příspěvků předem na rok 2016 do Jednotného fondu pro řešení krizí, pokud jde o kryté vklady (SRB/ES/SRF/2015/01);

– rozhodnutí výkonného zasedání Jednotného výboru ze dne 30. listopadu 2015 o obecných pravidlech pro výpočet příspěvků předem na rok 2016 do Jednotného fondu pro řešení krizí, pokud jde o nově sledované instituce (SRB/ES/SRF/2015/02);

– rozhodnutí výkonného zasedání Jednotného výboru ze dne 30. listopadu 2015 o obecných pravidlech pro výpočet příspěvků předem na rok 2016 do FRU, pokud jde o diskretizaci v kroku 2 (SRB/ES/SRF/2015/03);

– rozhodnutí výkonného zasedání Jednotného výboru ze dne 30. listopadu 2015 o dodatečných zárukách souvisejících s údaji poskytnutými pro účely výpočtu příspěvků předem na rok 2016 do FRU (SRB/ES/SRF/2015/04);

– rozhodnutí výkonného zasedání Jednotného výboru ze dne 30. listopadu 2015 o obecných pravidlech pro výpočet příspěvků předem na rok 2016 do Jednotného fondu pro řešení krizí, pokud jde referenční datum pro státní podpory (SRB/ES/SRF/2015/05);

– rozhodnutí výkonného zasedání Jednotného výboru ze dne 24. února 2016 o zpracování chybějících údajů po dodání všech konečných údajů (SRB/ES/SRF/2016/00/A);

– rozhodnutí výkonného zasedání Jednotného výboru ze dne 10. března 2016 o záporném zůstatku na příspěvkové období 2016 po úpravě příspěvků předem na rok 2016 v případě opětovného zpracování či revize informací poskytnutých pro účely příspěvků předem na rok 2015 (SRB/ES/SRF/2016/02);

– rozhodnutí výkonného zasedání Jednotného výboru ze dne 10. března 2016 o odečtení příspěvků předem na rok 2015 od příspěvků předem na rok 2016 (SRB/ES/SRF/2016/03)

– rozhodnutí výkonného zasedání Jednotného výboru ze dne 10. března 2016 o zjednodušené metodice pro investiční společnosti (SRB/PS/SRF/2016/03A);

– rozhodnutí výkonného zasedání Jednotného výboru ze dne 6. dubna 2016 o zpracování odpočtu příspěvků předem na rok 2015 v případě ztráty bankovní licence (SRB/ES/SRF/2016/05).

– rozhodnutí výkonného zasedání Jednotného výboru ze dne 6. dubna 2016 o změně zpracování chybějících údajů po dodání všech konečných údajů (SRB/ES/SRF/2016/05/A);

– rozhodnutí výkonného zasedání Jednotného výboru ze dne 6. dubna 2016 o údajích o krytých vkladech pro rok 2015 (SRB/PS/SRF/2016/05/A);

– rozhodnutí výkonného zasedání Jednotného výboru ze dne 13. dubna 2016 o vyloučení pasiv týkajících se rozvojových půjček (SRB/PS/SRF/2016/05/C);

– rozhodnutí výkonného zasedání Jednotného výboru ze dne 15. dubna 2016 o základu pro vyčíslení neodvolatelných platebních příslibů na období příspěvků předem na rok 2016 (SRB/ES/SRF/2016/10);

– rozhodnutí výkonného zasedání Jednotného výboru ze dne 15. dubna 2016 o dohodě o neodvolatelných platebních příslibech a záručních mechanismech (SRB/PS/SRF/2016/11).

183 Jak je uvedeno v bodě 39 výše, žalobkyně zaslala těchto šestnáct mezitímních rozhodnutí Tribunálu dopisem ze dne 9. května 2018 poté, co je obdržela na svou žádost od Jednotného výboru. V dopise ze dne 15. ledna 2018 Jednotný výbor uvedl, že před tím, než byla napadená rozhodnutí přijata, již zvlášť stanovil jednotlivé faktory metodiky výpočtu a postupu pro výpočet. V návaznosti na tento e-mail žalobkyně požádala o zaslání těchto dokumentů a dne 20. dubna 2018 od Jednotného výboru obdržela poštovní zásilku se šestnácti mezitímními rozhodnutími, která sloužila jako základ pro výpočet jejího příspěvku na rok 2016 a která Jednotný výbor považoval za dílčí kroky při výpočtu.

184 Vzhledem k tomu, že těchto šestnáct mezitímních rozhodnutí nebylo vyhlášeno v *Úředním věstníku Evropské unie* ani nebylo oznámeno žalobkyni, má žalobkyně za to, že po právní stránce neexistují a nemohou představovat normativní základ pro uložení povinnosti zaplatit sporné příspěvky. Pokud ostatně Jednotný výbor považoval tato mezitímní rozhodnutí za čistě přípravná opatření, a nikoli plnohodnotné akty, měl je zahrnout do odůvodnění rozhodnutí stanovícího příspěvky předem na rok 2016.

185 Dopisem ze dne 6. června 2018 Jednotný výbor odpověděl, že předložení těchto nových důkazů je nepřípustné na základě čl. 85 jednacího řádu, jelikož žalobkyně nezdůvodnila prodlení při předkládání důkazů a v každém případě o existenci interních dokumentů vyjadřujících „samostatná zjištění“ Jednotného výboru stran shromažďování informací a metodiky pro výpočet příspěvků věděla. Jednotný výbor totiž žalobkyni zpřístupnil několik podobných dokumentů dopisem ze dne 13. září 2016, tedy téměř dva roky před předložením nových důkazů.

186 Podle Jednotného výboru dokumenty týkající se metodiky výpočtu v každém případě neměly mít právní účinky navenek. Žalobkyně nebyla adresátem dokumentů týkajících se metodiky výpočtu a Jednotný výbor tedy neměl povinnost jí tato opatření zaslat. Obsah těchto dokumentů byl zaslán vnitrostátním orgánům nebo s nimi byl včas detailně projednán v příspěvkovém výboru před přijetím výpočtů příspěvků předem. Tyto dokumenty týkající se metodiky výpočtu kromě toho nejsou nezbytné ani relevantní pro výsledek řízení. Podle Jednotného výboru nemají nově předložené důkazy žádnou důkazní hodnotu, co se týče žalobkyní tvrzených skutečností.

187 Pokud jde o přípustnost nových důkazů předložených žalobkyní dopisem ze dne 9. května 2018, je třeba konstatovat, že se jedná o nové skutečnosti, o kterých nemohla vědět před tím, než Jednotný výbor ve svém dopise ze dne 15. ledna 2018 uvedl, že jednotlivé faktory metodiky výpočtu a postupu pro výpočet stanovil odděleně před tím, než byla napadená rozhodnutí přijata.

188 Pokud jde o argument Jednotného výboru, podle kterého žalobkyně v každém případě věděla o interních dokumentech vyjadřujících „samostatná zjištění“ Jednotného výboru stran shromažďování informací a metodiky pro výpočet příspěvků z dopisu Jednotného výboru ze dne 13. září 2016, je třeba zkoumat obsah uvedeného dopisu.

189 V tomto dopise Jednotný výbor odpověděl na žádost žalobkyně ze dne 7. července 2016 o přístup ke všem rozhodnutím, která se jí týkají. V tomto dopise Jednotný výbor umožnil žalobkyni dostavit se do jeho sídla a nahlédnout kromě napadených rozhodnutí a souborů s výpočty do pěti mezitímních rozhodnutí s následujícími názvy:

– rozhodnutí výkonného zasedání Jednotného výboru ze dne 10. března 2016 o cílové úrovni v Jednotném fondu pro řešení krizí na rok 2016 (SRB/PS/SRF/2016/01);

– rozhodnutí výkonného zasedání Jednotného výboru ze dne 14. prosince 2015 o politice neodvolatelných platebních příslibů na rok 2016 (SRB/PS/SRF/2016/06);

– rozhodnutí plenárního zasedání Jednotného výboru ze dne 30. září 2015 o formuláři pro přiznání příspěvků na rok 2016 (SRB/PS/SRF/2015/01);

– rozhodnutí plenárního zasedání Jednotného výboru ze dne 23. října 2015 o změně formuláře pro přiznání příspěvků na rok 2016 (SRB/PS/SRF/2015/02);

– rozhodnutí výkonného zasedání Jednotného výboru ze dne 6. dubna 2016 o změně formuláře pro přiznání příspěvků na rok 2016 (SRB/PS/SRF/2016/04).

190 V návaznosti na tuto odpověď se žalobkyně mohla důvodně domnívat, že jiné mezitímní rozhodnutí Jednotného výboru, které se jí týká, neexistovalo. Žádné ze šestnácti mezitímních rozhodnutí zaslaných o dva roky později žalobkyni přitom není mezi rozhodnutími zaslanými dne 13. září 2016.

191 Jednotný výbor dále ve svém dopise ze dne 13. září 2016 uvádí, že napadená rozhodnutí odkazují na poslední tři mezitímní rozhodnutí zmíněná v bodě 189 výše. Na uvedená mezitímní rozhodnutí přitom v napadených rozhodnutích není nikde odkazováno.

192 Z výše uvedeného vyplývá, že tyto nové důkazy musí být považovány za přípustné.

193 Je třeba uvést, že mezitímní rozhodnutí zmíněná v bodě 182 a bodě 189 výše jsou dokumenty, které nebyly určeny žalobkyni, takže Jednotný výbor neměl povinnost jí je zaslat.

194 Je však třeba konstatovat, že tato mezitímní rozhodnutí předurčují výpočtový postup i samotný výpočet příspěvků. Tato mezitímní rozhodnutí nejen provádějí, ale některá z nich také doplňují použitelnou právní úpravu. Tato mezitímní rozhodnutí nebyla zveřejněna a instituce s nimi nebyly seznámeny,

takže argument Jednotného výboru, že odůvodnění prvního napadeného rozhodnutí postačuje vzhledem k tomu, že nařízení č. 806/2014, nařízení v přenesené pravomoci 2015/63,prováděcí nařízení 2015/81 a směrnice 2014/59 podrobně vysvětlují, jakým způsobem příspěvky předem vypočítat (viz bod 167 výše), každopádně nemůže obstát.

195 Postačí uvést dva příklady mezitímních rozhodnutí, a sice zaprvé mezitímní rozhodnutí SRB/ES/SRF/2016/01 (viz bod 189 výše, osmá odrážka), jehož článek 1 stanoví cílovou úroveň pro rok 2016, která hraje roli při výpočtu příspěvku předem týkajícího se žalobkyně (viz článek 4 prováděcího nařízení 2015/81 a příloha I, krok 6 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63), a zadruhé mezitímní rozhodnutí SRB/ES/SRF/2015/00 (viz bod 182 výše, první odrážka), které provádí čl. 6 odst. 1 písm. d) nařízení v přenesené pravomoci 2015/63, podle kterého Jednotný výbor určí dodatečné ukazatele rizika v rámci souboru ukazatelů rizik IV.

196 I když přitom Jednotný výbor žalobkyni tato mezitímní rozhodnutí uvedená v bodech 182 a 189 zaslal, učinil tak až dne 20. dubna 2018 a 13. září 2016, tedy po podání žaloby.

197 V tomto ohledu je třeba připomenout, že povinnost uvést odůvodnění musí být posouzena na základě informací, které měla žalobkyně k dispozici v okamžiku podání žaloby (viz rozsudek ze dne 12. listopadu 2008, Evropaïki Dynamiki v. Komise, T-406/06, nezveřejněný, EU:T:2008:484, bod 50 a citovaná judikatura).

198 Co se týče argumentu Jednotného výboru poukazujícího na judikaturu v oblasti výpočtu pokut za kartelové dohody, podle níž Komise není povinna uvádět podrobnější popis nebo číselné údaje týkající se metodiky výpočtu, pokud zmíní posuzované skutečnosti, na jejichž základě posoudila závažnost a dobu trvání protiprávního jednání, je třeba konstatovat, že v projednávaném případě nebyla mezitímní rozhodnutí na rozdíl od metodiky pro výpočet pokut zveřejněna ani nebyla žalobkyni oznámena před podáním žaloby. Problematika v této věci týkající se způsobu, jakým Jednotný výbor určuje příspěvky předem, které mají platit instituce do Jednotného fondu pro řešení krizí, se svou povahou liší od výpočtu pokut za kartelovou dohodu zejména vzhledem k tomu, že tyto fungují jako odrazující prostředek (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 17. prosince 2014, Pilkington Group a další v. Komise, T-72/09, nezveřejněný, EU:T:2014:1094, body 247 a 248). Tento argument se tedy v projednávané věci neuplatní.

199 Vzhledem k tomu, že mezitímní rozhodnutí nebyla žalobkyni zaslána Jednotným výborem před podáním žaloby, porušil Jednotný výbor povinnost uvést odůvodnění.

200 Pokud jde dále o přílohu prvního napadeného rozhodnutí, je třeba uvést, že sice uvádí výši faktoru korekce o riziko v kontextu eurozóny, avšak neobsahuje žádný obdobný údaj týkající se faktoru korekce o riziko pro část výpočtu prováděnou ve vnitrostátním kontextu. Upřesňuje sice také metodu výpočtu použitou v evropském kontextu, avšak neuvádí nic k metodě výpočtu, kterou Jednotný výbor použil pro vnitrostátní kontext.

201 Jak však vyplývá z čl. 8 odst. 1 písm. a) prováděcího nařízení 2015/81, ve výpočtu příspěvků institucí na rok 2016 představuje část výpočtu, který provádí Jednotný výbor ve vztahu k vnitrostátnímu kontextu, 60 %, zatímco část výpočtu ve vztahu k evropskému kontextu pouze 40 %. Odůvodnění obsažené v prvním napadeném rozhodnutí se tedy v tomto ohledu jeví jako nedostatečné.

202 Je třeba dodat, že nedostatečné odůvodnění prvního napadeného rozhodnutí nemůže být napraveno obsahem dopisu rakouského vnitrostátního orgánu ze dne 26. dubna 2016.

203 Bez ohledu na to, že tento dopis neobsahuje podstatné informace, které by mohly nahradit nedostatečné odůvodnění prvního napadeného rozhodnutí, je třeba konstatovat, že povinnost odůvodnit rozhodnutí o příspěvcích předem má v každém případě Jednotný výbor jakožto autor tohoto rozhodnutí.

204 V systému zavedeném příslušnou právní úpravou příspěvky předem vyčísluje a stanoví Jednotný výbor. Rozhodnutí Jednotného výboru o výpočtu uvedených příspěvků jsou určena pouze vnitrostátním orgánům (čl. 5 odst. 1 prováděcího nařízení 2015/81), které mají povinnost oznámit je institucím (čl. 5 odst. 2 prováděcího nařízení 2015/81) a vybrat na základě uvedených rozhodnutí od institucí příspěvky (čl. 67 odst. 4 nařízení č. 806/2014).

205 Pokud tedy Jednotný výbor jedná na základě čl. 70 odst. 2 nařízení č. 806/2014, přijímá konečná rozhodnutí, která se institucí osobně a bezprostředně dotýkají.

206 Jednotný výbor, který je autorem těchto rozhodnutí, tedy má povinnost tato rozhodnutí odůvodnit. Tato povinnost nemůže být přenesena na vnitrostátní orgány, které její porušení nemohou napravit, neboť by tím bylo zpochybněno postavení Jednotného výboru jakožto autora uvedených rozhodnutí a s tím související odpovědnost, a s ohledem na rozmanitost vnitrostátních orgánů by to vyvolalo riziko nerovného zacházení s institucemi, pokud jde o odůvodnění rozhodnutí Jednotného výboru.

207 V každém případě je třeba uvést, že údaje uvedené v příloze k výměru rakouského vnitrostátního orgánu ze dne 26. dubna 2016 nejsou označovány za údaje Jednotného výboru. Jsou naopak prezentovány jako nedílná součást výměru, který je aktem rakouského práva, takže není možné rozlišit části, jejichž autorem je rakouský vnitrostátní orgán, a části, jejichž autorem je případně Jednotný výbor.

208 Dále je třeba uvést, že i když faktor korekce o riziko musí být vyčíslen na požadovaná desetinná místa, jinak je výpočet pouze přibližný, faktor korekce uvedený v příloze výměru ze dne 26. dubna 2016 (se dvěma desetinnými místy) neodpovídá číslu (se čtrnácti desetinnými místy) uvedenému v příloze k prvnímu napadenému rozhodnutí, jak byla zaslána Tribunálu v odpověď na druhé usnesení.

209 Z výše uvedeného vyplývá, že Jednotný výbor při přijímání prvního napadeného rozhodnutí, porušil povinnost uvést odůvodnění.

210 Pokud jde o druhé napadené rozhodnutí, je třeba uvést, že porušuje povinnost uvést odůvodnění ze stejných důvodů jako první napadené rozhodnutí a navíc ji porušuje z důvodu, že neuvádí žádný důvod pro úpravu, kterou provádí.

211 Je sice pravda, že důvody této úpravy byly vysvětleny v dopise ze dne 23. května 2016, který rakouský vnitrostátní orgán zaslal žalobkyni a k němuž byl přiložen dopis Jednotného výboru žalobkyni rovněž ze dne 23. května 2016.

212 Dopis Jednotného výboru ze dne 23. května 2016 však pouze obecně vysvětluje důvody pro úpravu, k níž došlo druhým napadeným rozhodnutím.

213 Co se týče důvodů uvedených v dopise rakouského vnitrostátního orgánu, odkazuje se na konstatování v bodech 202 až 206 výše.

214 Konečně je třeba odmítnout argumentaci Jednotného výboru uvedenou v bodě 171 výše. Ačkoli totiž z judikatury vyplývá, že žalobkyně nemá legitimní zájem na zrušení z důvodu formální vady, chybějícího či nedostatečného odůvodnění rozhodnutí v případě, že zrušení rozhodnutí by pouze vedlo k vydání nového rozhodnutí věcně totožného se zrušeným rozhodnutím [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 4. května 2017, Schräder v. OCVV – Hansson (SEIMORA), T-425/15, T-426/15 a T-428/15, nezveřejněný, EU:T:2017:305, bod 109 a citovaná judikatura], v tomto případě je třeba konstatovat, že nelze vyloučit, že zrušení napadených rozhodnutí povede k přijetí odlišných rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že chybí úplné informace o zjištěních a mezitímních výpočtech Jednotného výboru a všechny údaje o ostatních institucích, ačkoli je příspěvek žalobkyně provázán s příspěvky ostatních institucí, žalobkyně ani Tribunál nemohou v tomto případě ověřit, zda by zrušení těchto rozhodnutí nutně vedlo k přijetí nového věcně totožného rozhodnutí.

215 Z výše uvedeného vyplývá, že prvnímu žalobnímu důvodu je třeba vyhovět.

216 Je třeba konstatovat, že napadená rozhodnutí musí být zrušena, aniž je třeba zkoumat druhý, třetí a čtvrtý žalobní důvod žalobkyně.

K časovému omezení účinků rozsudku, který bude vydán

217 Jednotný výbor tvrdí, že v případě, že Tribunál zruší první nebo druhé napadené rozhodnutí v rozsahu, v němž se týkají žalobkyně, je třeba omezit časové účinky tohoto zrušení, které by měly nastat až šest měsíců po vydání rozsudku v projednávaných věcech.

218 Jednotný výbor uvádí, že důvodem této žádosti je skutečnost, že bude muset příspěvek předem na rok 2016 týkající se žalobkyně znovu vypočítat. Vzhledem k tomu, že posledně uvedená nezpochybňuje skutečnost, že bude muset přispět do Jednotného fondu pro řešení krizí, vrácení příspěvku než bude přijato nové rozhodnutí, je podle Jednotného výboru nevhodným řešením.

219 Žalobkyně se k tomuto bodu nevyjádřila.

220 V tomto ohledu je třeba připomenout judikaturu, podle níž má Soudní dvůr v souladu s čl. 264 druhým pododstavcem SFEU, odůvodňují-li to naléhavé důvody právní jistoty, posuzovací pravomoc k tomu, aby v každém jednotlivém případě uvedl ty účinky dotčeného aktu, které jsou nadále považovány za zachované (obdobně viz rozsudek ze dne 22. prosince 2008, Régie Networks, C-333/07, EU:C:2008:764, bod 121).

221 V souladu s touto judikaturou Soudní dvůr využil možnosti omezit časové účinky určení neplatnosti právní úpravy Unie v případech, v nichž naléhavé důvody právní jistoty týkající se veškerých zájmů jak veřejných, tak soukromých, jež byly v dotčených věcech v sázce, bránily tomu, aby byly zpochybněny výběr nebo zaplacení peněžitých částek, které byly uskutečněny na základě uvedené právní úpravy v období předcházejícím dni vydání rozsudku (rozsudek ze dne 22. prosince 2008, Régie Networks, C-333/07, EU:C:2008:764, bod 122)

222 V projednávané věci Jednotný výbor neprokázal, jak by v návaznosti na tento rozsudek ohrožovalo vrácení částek zaplacených žalobkyní z titulu příspěvku předem na rok 2016 naléhavé důvody právní jistoty týkající se veškerých veřejných i soukromých zájmů, jež jsou v sázce v projednávané věci. Pouhá skutečnost, že by vrácení příspěvku, než bude přijato nové rozhodnutí, nebylo vhodné, není naléhavým důvodem právní jistoty.

223 Není tedy namístě omezit časové účinky tohoto rozsudku.

K nákladům řízení

224 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Jednotný výbor neměl ve věci zapsané do rejstříku pod číslem T-377/16 úspěch a žalobkyně požadovala náhradu nákladů, je důvodné rozhodnout, že Jednotný výbor ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení žalobkyně v této věci v souladu s jejími návrhovými žádáními. Vzhledem k tomu, že obě další žaloby, zapsané pod číslem T-645/16 a T-809/16, byly prohlášeny za nepřípustné a návrh na vydání předběžného opatření, který byl zapsán do rejstříku pod číslem T-645/16 R, byl zamítnut, je důvodné uložit žalobkyni, že ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení Jednotného výboru v těchto věcech v souladu s jeho návrhovými žádáními.

225 Podle čl. 138 odst. 1 jednacího řádu ponese Italská republika vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (osmý rozšířený senát)

rozhodl takto:

1) **Ve věcech T-645/16 a T-809/16 se žaloby odmítají jako nepřípustné.**

2) **Rozhodnutí Jednotného výboru pro řešení krizí přijaté na výkonném zasedání dne 15. dubna 2016 a týkající se příspěvků předem na rok 2016 do Jednotného fondu pro řešení krizí (SRB/ES/SRF/2016/06) a rozhodnutí Jednotného výboru pro řešení krizí přijaté na výkonném zasedání dne 20. května 2016 a týkající se úpravy příspěvků předem na rok 2016 do Jednotného fondu pro řešení krizí, doplňující rozhodnutí Jednotného výboru přijaté na výkonném zasedání dne 15. dubna 2016 a týkající se příspěvků předem na rok 2016 do Jednotného fondu pro řešení krizí (SRB/ES/SRF/2016/13), se ve věci T-377/16 zrušují v rozsahu, v němž se týkají Hypo Vorarlberg Bank AG.**

3) **Jednotný výbor pro řešení krizí ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Hypo Vorarlberg Bank ve věci T-377/16.**

4) **Hypo Vorarlberg Bank ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Jednotným výborem pro řešení krizí ve věcech T-645/16 a T-809/16, jakož i ve věci T-645/16 R.**

5) **Italská republika ponese vlastní náklady řízení.**

Collins Kančeva Barents

Passer De Baere

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 28. listopadu 2019.

Podpisy.